

Цей документ слугує інструментом документації та укладачі не несуть жодної відповідальності за його зміст

**► В ДИРЕКТИВА 2002/87/ЕС ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ
від 16 грудня 2002 року**

про здійснення додаткового нагляду за кредитними установами, страховими компаніями та інвестиційними фірмами, що входять до фінансового конгломерату, та яка вносить зміни до Директив Ради 73/239/ЕЕС, 79/267/ЕЕС, 92/49/ЕЕС, 92/96/ЕЕС, 93/6/ЕЕС та 93/22/ЕЕС, а також Директив Європейського Парламенту та Ради 98/78/ЕС та 2000/12/ЕС (ОВ L 35, 11.2.2003, С.1)

Зі змінами, внесеними:

		Офіційний Вісник		
		№	сторінка	дата
► <u>M1</u>	Директива 2005/1/ЕС Європейського Парламенту та Ради від 9 березня 2005 року	L 79	9	24.3.2005
► <u>M2</u>	Директивою 2008/25/ЕС Європейського Парламенту та Ради від 11 березня 2008 року	L 81	40	20.3.2008
► <u>M3</u>	Директива 2010/78/EU Європейського Парламенту та Ради від 24 листопада 2010 року	L 331	120	15.12.2010
► <u>M4</u>	Директива 2011/89/EU Європейського Парламенту та Ради від 16 листопада 2011 року	L 326	113	8.12.2011
► <u>M5</u>	Директива 2013/36/EU Європейського Парламенту та Ради від 26 червня 2013 року	L 176	338	27.6.2013

ДИРЕКТИВА 2002/87/ЕС ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ

від 16 грудня 2002 року

про здійснення додаткового нагляду за кредитними установами, страховими компаніями та інвестиційними фірмами, що входять до фінансового конгломерату, та яка вносить зміни до Директив Ради 73/239/ЄЕС, 79/267/ЄЕС, 92/49/ЄЕС, 92/96/ЄЕС, 93/6/ЄЕС та 93/22/ЄЕС, а також Директив Європейського Парламенту та Ради 98/78/ЄС та 2000/12/ЄС

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ ТА РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Беручи до уваги Договір про заснування Європейського Співтовариства і, зокрема, частину другу його статті 47,

Беручи до уваги пропозицію Комісії ⁽¹⁾,

Беручи до уваги висновок економічно-соціального Комітету ⁽²⁾,

Після проведення консультацій з Комітетом Регіонів,

Беручи до уваги висновок Європейського центрального банку ⁽³⁾,

Діючи відповідно до процедури, передбаченої статтею 251 Договору ⁽⁴⁾,

Оскільки:

(1) Чинним законодавством Співтовариства передбачено цілісну систему правил щодо здійснення пруденційного нагляду за діяльністю кредитних установ, страхових компаній та інвестиційних фірм, які діють самостійно, а також кредитних установ, страхових компаній та інвестиційних фірм, які входять до складу, відповідно, банківської/інвестиційної групи або страхової групи, тобто груп з однорідними видами фінансової діяльності;

(2) Подальший розвиток фінансових ринків призвів до виникнення фінансових груп, котрі надають послуги та товари, притаманні різним секторам фінансових ринків, що мають назву «фінансові конгломерати». Дотепер не існувало жодної форми групового пруденційного нагляду за діяльністю кредитних установ, страхових компаній та інвестиційних фірм, які входять до складу такого конгломерату, зокрема, стосовно нагляду у відношенні їх стану платоспроможності та концентрації ризиків на рівні конгломерату, операції всередині групи, процесів управління внутрішніми ризиками на рівні конгломерату, а також належного і правильного характеру управління. Деякі з таких конгломератів входять до числа найбільших фінансових груп, які активно діють на фінансових ринках і надають послуги по всьому світу. У випадку, якщо такі конгломерати і, зокрема, кредитні установи, страхові компанії та інвестиційні фірми, що входять до складу такого конгломерату, стикаються з фінансовими труднощами, це може серйозно дестабілізувати фінансову систему та вплинути на окремих депозитаріїв, власників страхових полісів та інвесторів;

(3) Планом дій Комісії щодо фінансових послуг було визначено систему заходів, яких необхідно вжити для завершення формування єдиного ринку фінансових послуг, та заплановано розробку додаткових актів законодавства з пруденційного нагляду у відношенні фінансових конгломератів, які були би спрямовані на заповнення прогалин в чинних актах галузевого законодавства та вирішення питання додаткових пруденційних ризиків з метою забезпечення створення належної наглядової системи у відношенні фінансових груп, які ведуть декілька видів фінансової діяльності. Такої масштабної мети можна досягти лише поступово. Встановлення системи додаткового нагляду за діяльністю кредитних установ, страхових компаній та інвестиційних фірм, що входять до фінансового конгломерату, є одним з необхідних кроків;

(4) Інші міжнародні форуми також вказують на необхідність розроблення відповідних концепцій нагляду у відношенні фінансових конгломератів;

(5) Для того, щоб додатковий нагляд за діяльністю кредитних установ, страхових компаній та інвестиційних фірм, що входять до фінансового конгломерату, був ефективним, його необхідно здійснювати у відношенні всіх конгломератів, міжсекторальна фінансова діяльність яких є значною, про що свідчить досягнення певних граничних значень, незалежно від їх структури. Додатковий нагляд має охоплювати всі види фінансової діяльності, передбачені галузевим фінансовим законодавством, та здійснюватись у відношенні всіх суб'єктів, основним видом діяльності яких є вказані види, включаючи компанії з управління активами;

⁽¹⁾ ОВ С 213 Е, 31.7.2001, С. 227;

⁽²⁾ ОВ С 36, 8.2.2002, С. 1;

⁽³⁾ ОВ С 271, 26.9.2001, С. 10;

⁽⁴⁾ Висновок Європейського Парламенту від 14 березня 2002 року (ще не опублікований у Офіційному віснику), Спільна Позиція Ради від 12 вересня 2002 року (ОВ С 253 Е, 22.10.2002, С. 1) та Рішення Європейського Парламенту від 20 листопада 2002 року (ще не опубліковане у Офіційному віснику);

(6) Рішення про включення чи не включення певного суб'єкту до сфери здійснення додаткового нагляду приймається із врахуванням, серед іншого, того факту, чи підлягає такий суб'єкт нагляду на рівні групи відповідно до галузевих правил;

(7) Компетентні органи повинні мати можливість здійснювати на рівні групи оцінку фінансового стану кредитних установ, страхових компаній та інвестиційних фірм, які входять до складу фінансового конгломерату, і, зокрема, у відношенні їх платоспроможності (включаючи усунення багаторазового використання інструментів їх власних фондів), концентрації ризиків та операцій всередині групи;

(8) Управління фінансовими конгломератами часто здійснюється відповідно до напрямків їх діяльності, що не повністю співпадає з юридичною структурою конгломерату. З метою врахування цієї тенденції необхідно розширити вимоги у відношенні управління і, зокрема, у відношенні управління фінансовими холдинговими компаніями змішаного типу;

(9) Для всіх фінансових конгломератів, що підлягають додатковому нагляду, з-поміж відповідних уповноважених органів призначається координатор;

(10) Завдання координатора не повинні впливати на завдання та відповідальність компетентних органів, встановлені галузевими правилами;

(11) У розпорядженні відповідних уповноважених органів і особливо координатора мають бути засоби отримання від суб'єктів, що входять до складу фінансового конгломерату, або інших уповноважених органів інформації, необхідної для здійснення ними додаткового нагляду;

(12) Існує нагальна потреба у посиленні співробітництва органів, відповідальних за здійснення нагляду за діяльністю кредитних установ, страхових компаній та інвестиційних фірм, включаючи розробку спеціальних засобів співробітництва органів, залучених у здійснення нагляду за діяльністю суб'єктів, що входять до одного фінансового конгломерату;

(13) Кредитні установи, страхові компанії та інвестиційні фірми, головний офіс яких знаходиться на території Співтовариства, можуть входити до складу фінансового конгломерату, головний офіс якого знаходиться поза межами Співтовариства. Ці регульовані суб'єкти також мають підлягати рівнозначному та належному додатковому нагляду, цілі та результати якого були би подібними до встановлених положеннями цієї Директиви. Особливо важливими для цього є прозорість правил та обмін інформацією з органами влади третіх країн у всіх відповідних випадках;

(14) Наявність рівнозначного та належного додаткового нагляду можна стверджувати у випадку згоди наглядових органів третіх країн співпрацювати з відповідними уповноваженими органами у відношенні питань щодо засобів та цілей здійснення додаткового нагляду за регульованими суб'єктами, що входять до фінансового конгломерату;

(15) Дана Директива не вимагає розкриття комітету з фінансових конгломератів компетентними органами інформації, яка є предметом зобов'язань щодо конфіденційності відповідно до цієї Директиви або інших галузевих директив.

(16) Оскільки мети запропонованих дій, тобто встановлення правил здійснення додаткового нагляду за діяльністю кредитних установ, страхових компаній та інвестиційних фірм, що входять до складу фінансового конгломерату, неможливо досягти на рівні Держав-членів і, таким чином, зважаючи на масштаб і наслідки цих дій, може бути краще досягнута на рівні всього Співтовариства, – Співтовариство може ухвалювати заходи відповідно до принципу субсидіарності, встановленого статтею 5 Договору. Відповідно до принципу пропорційності, встановленого зазначеною статтею, дана Директива не виходить за межі того, що є необхідним для досягнення згаданої мети. Оскільки Директива встановлює мінімальні стандарти, держави-члени можуть встановлювати більш суворі правила;

(17) Дана Директива поважає основні права та дотримується принципів, визнаних, зокрема, Хартією основних прав Європейського Союзу;

(18) Заходи, необхідні для впровадження положень даної Директиви, ухвалюються відповідно до Рішення Ради 1999/468/ЄС від 28 червня 1999 року, що встановлює процедури для здійснення виконавчих повноважень, покладених на Комісію ⁽⁵⁾.

(19) Час від часу може виникати необхідність у здійсненні технічного нагляду та ухваленні імплементаційних заходів у відношенні встановлених цією Директивою правил з метою врахування розвитку фінансових ринків. Відповідно, Комісії має бути надано повноваження ухвалювати імплементаційні заходи, за умови, що вони не змінюватимуть основних положень цієї Директиви;

(20) Чинні галузеві правила, що застосовуються до кредитних установ, страхових компаній та інвестиційних фірм, необхідно доповнити для досягнення такого мінімального рівня узгодженості, щоб, зокрема, усунути можливість регуляторної невідповідності галузевих правил на правил стосовно фінансових конгломератів. Таким чином, до Першої Директиви Ради 73/239/ЄЕС від 24 липня 1973 року про узгодження законів, підзаконних та адміністративних положень стосовно започаткування та ведення діяльності прямого страхування, іншого, ніж страхування життя ⁽⁶⁾, Першої Директиви Ради 79/267/ЄЕС від 5 березня 1979 року про узгодження законів, підзаконних та адміністративних положень стосовно започаткування та ведення прямого страхування життя ⁽⁷⁾, Директиви Ради 92/49/ЄЕС від 18 червня 1992 року про узгодження законів, підзаконних та адміністративних положень стосовно прямого страхування, іншого, ніж страхування життя (Третя Директива щодо страхування, інше, ніж страхування життя) ⁽⁸⁾, Директиви Ради 92/96/ЄЕС від 10 листопада 1992 року про узгодження законів, підзаконних та адміністративних положень стосовно страхування життя (Третя Директива щодо страхування життя) ⁽⁹⁾, Директиви Ради 93/6/ЄЕС від 15 березня 1993 року про достатність основного капіталу інвестиційних фірм та кредитних установ ⁽¹⁰⁾ та Директиви Ради 93/22/ЄЕС від 10 травня 1993 року про інвестиційні послуги у сфері цінних паперів ⁽¹¹⁾, а також до Директиви Європейського Парламенту та Ради 98/78/ЄС від 27 жовтня 1998 року про додатковий нагляд за страховими компаніями у страховій групі ⁽¹²⁾ і Директиви Європейського Парламенту та Ради 2000/12/ЄС від 20 березня 2000 року стосовно започаткування та ведення діяльності кредитних установ ⁽¹³⁾ мають бути внесені відповідні зміни. Однак мета подальшої гармонізації може бути досягнута лише поступово, і її основою має бути ретельний аналіз.

(21) З метою оцінки необхідності проведення підготовки будь-якого можливого наступного кроку у відношенні гармонізації режимів, що застосовуються до компаній з управління активами згідно із галузевими правилами, Комісія подає доповіді стосовно усталеної в державах-членах практики у цій сфері,

УХВАЛИЛИ ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

ГЛАВА I

МЕТА ТА ВИЗНАЧЕННЯ

▼ M4

Стаття 1

Предмет

Дана Директива встановлює правила щодо здійснення додаткового нагляду за регульованими суб'єктами, які отримали ліцензію відповідно до статті 6 Директиви 73/239/ЄЕС, статті 4 Директиви 2002/83/ЄС ⁽¹⁴⁾, статті 5 Директиви 2004/39/ЄС ⁽¹⁵⁾, статті 3 Директиви 2005/68/ЄС ⁽¹⁶⁾, статті 6 Директиви 2006/48/ЄС ⁽¹⁷⁾,

⁵ ОВ L 184, 17.7.1999, С. 23

⁽⁶⁾ ОВ L 228, 16.8.1973, С. 3. Директива з останніми змінами, внесеними Директивою Європейського Парламенту та Ради 2002/13/ЄС (ОВ L 77, 20.3.2002, С. 17);

⁽⁷⁾ ОВ L 63, 13.3.1979, С. 1. Директива з останніми змінами, внесеними Директивою Європейського Парламенту та Ради 2002/12/ЄС (ОВ L 77, 20.3.2002, С. 11);

⁽⁸⁾ ОВ L 228, 11.8.1992, С. 1. Директива з останніми змінами, внесеними Директивою Європейського Парламенту та Ради 2000/64/ЄС (ОВ L 290, 17.11.2000, С. 27);

⁽⁹⁾ ОВ L 360, 9.12.1992, С. 1. Директива з останніми змінами, внесеними Директивою 2000/64/ЄС;

⁽¹⁰⁾ ОВ L 141, 11.6.1993, С. 1. Директива з останніми змінами, внесеними Директивою Європейського Парламенту та Ради 98/33/ЄС (ОВ L 204, 21.7.1998, С. 29);

⁽¹¹⁾ ОВ L 141, 11.6.1993, С. 27. Директива з останніми змінами, внесеними Директивою 2000/64/ЄС;

⁽¹²⁾ ОВ L 330, 5.12.1998, С. 1;

⁽¹³⁾ ОВ L 126, 26.5.2000, С. 1. Директива зі змінами, внесеними Директивою 2000/28/ЄС (ОВ L 275, 27.10.2000, С. 37);

⁽¹⁴⁾ Директива 2002/83/ЄС Європейського Парламенту і Ради від 5 листопада 2002 року про страхування життя (ОВ L 345 від 19.12.2002 року, С. 1).

⁽¹⁵⁾ Директива 2004/39/ЄС Європейського Парламенту і Ради від 21 квітня 2004 року про ринки фінансових інструментів (ОВ L 145 від 30.4.2004 року, С. 1).

статті 5 Директиви 2009/65/ЄС ⁽¹⁸⁾, статті 12 Директиви 2009/138/ЄС ⁽¹⁹⁾ або статей з 6 до 11 Директиви 2011/61/ЄС ⁽²⁰⁾, і які входять до складу фінансового конгломерату.

Дана Директива також вносить зміни до відповідних галузевих правил, які застосовуються до суб'єктів, діяльність яких регулюється вищезгаданими Директивами.

Стаття 2

Визначення

Для цілей цієї Директиви:

- (1) «кредитна установа» означає кредитну установу у значенні частини 1 статті 4 Директиви 2006/48/ЄС;
- (2) «страхова компанія» означає страхову компанію у значенні частин 1, 2 або 3 статті 13 Директиви 2009/138/ЄС;
- (3) «інвестиційна фірма» означає інвестиційну фірму у значенні пункту 1 частини 1 статті 4 Директиви 2004/39/ЄС, включаючи підприємства, зазначені у пункті (d) частини 1 статті 3 Директиви 2006/49/ЄС Європейського Парламенту і Ради від 14 червня 2006 року про достатність капіталу інвестиційних фірм та кредитних установ ⁽²¹⁾, або підприємства, зареєстрований офіс яких знаходиться у третій країні і які потребували би дозволу відповідно до положень Директиви 2004/39/ЄС, якщо їх зареєстрований офіс знаходився би в Союзі;
- (4) «регульований суб'єкт» означає кредитну установу, страхову компанію, перестрахову компанію, інвестиційну фірму, компанію з управління активами або управляючого фондами альтернативних інвестицій;

▼M4

- (5) «компанія з управління активами» означає управляючу компанію у значенні пункту (b) частини 1 статті 2 Директиви 2009/65/ЄС, або підприємство, зареєстрований офіс якого знаходиться в третій країні і яке потребувало би дозволу згідно з цією Директивою, якщо його зареєстрований офіс знаходився би в Союзі;
- (5a) «управляючий фондами альтернативних інвестицій» означає управляючого фондами альтернативних інвестицій в значенні пункту (b) частини 1 статті 4, частини 1 та пункту (ab) Директиви 2011/61/ЄУ, або підприємство, зареєстрована адреса якого знаходиться в третій країні і яке потребувало би дозволу згідно з цією Директивою, якщо його зареєстрована адреса знаходилась би в Союзі;
- (6) «перестрахова компанія» означає компанію з перестраховування в значенні частин 4, 5 або 6 статті 13 Директиви 2009/138/ЄС, або спеціалізовану компанію в значенні частини 26 статті 13 Директиви 2009/138/ЄС;
- (7) «галузеві правила» означає законодавство Союзу щодо пруденційного нагляду за регульованими суб'єктами, і, зокрема, Директив 2004/39/ЄС, 2006/48/ЄС, 2006/49/ЄС та 2009/138/ЄС;
- (8) «фінансовий сектор» означає сектор, до складу якого входять один або більше таких суб'єктів:

⁽¹⁶⁾ Директива 2005/68/ЄС Європейського Парламенту і Ради від 16 листопада 2005 року про перестраховування (ОВ L 323 від 9.12.2005 року, С. 1).

⁽¹⁷⁾ Директива 2006/48/ЄС Європейського Парламенту і Ради від 14 червня 2006 року про започаткування та ведення діяльності кредитних установ (ОВ L 177 від 30.6.2006 року, С. 1).

⁽¹⁸⁾ Директива 2009/65/ЄС Європейського Парламенту і Ради від 13 липня 2009 року про координацію законів, підзаконних актів та адміністративних положень щодо підприємств зі спільного інвестування в обігові цінні папери (ПСІОЦП) (ОВ L 302 від 17.11.2009 року, С. 32).

⁽¹⁹⁾ Директива 2009/138/ЄС Європейського Парламенту і Ради від 25 листопада 2009 року про започаткування та ведення діяльності зі страхування та перестраховування (Платоспроможність II) (ОВ L 335 від 17.12.2009 року, С. 1).

⁽²⁰⁾ Директива 2011/61/ЄС Європейського Парламенту і Ради від 8 червня 2011 року про управління фондами альтернативних інвестицій (ОВ L 174 від 1.7.2011 року, С. 1).

⁽²¹⁾ ОВ L 177 від 30.6.2006 року, С. 201.

- (a) кредитна установа, фінансова установа або підприємство, яке надає додаткові послуги в значенні частин 1, 5 або 21 статті 4 Директиви 2006/48/ЄС (тут і надалі разом названий як «банківський сектор»);
 - (b) страхова компанія, перестрахова компанія або страхова холдингова компанія в значенні частин 1, 2, 4 або 5 статті 13 або пункту (f) частини 1 статті 212 Директиви 2009/138/ЄС (тут і надалі разом названий як «страховий сектор»);
 - (c) інвестиційна фірма в значенні пункту (b) частини 1 статті 3 Директиви 2006/49/ЄС (тут і надалі разом названий як «сектор інвестиційних послуг»);
- (9) «материнська компанія» означає материнську компанію у значенні статті 1 Сьомої Директиви Ради 83/349/ЄЕС від 13 червня 1983 року про консолідовані звіти ⁽²²⁾ та будь-яке підприємство, яке, на думку компетентних органів, фактично здійснює домінуючий вплив на інше підприємство;
- (10) «дочірня компанія» означає дочірню компанію у значенні статті 1 Директиви 83/349/ЄЕС або будь-яке підприємство, на яке, на думку компетентних органів, материнська компанія фактично здійснює домінуючий вплив, або всі дочірні компанії такої дочірньої компанії;
- (11) «участь» означає участь у значенні першого речення статті 17 Четвертої Директиви Ради 78/660/ЄЕС від 25 липня 1978 року про річні звіти певних видів компаній ⁽²³⁾ або пряме або непряме володіння 20% або більше прав голосу або капіталу підприємства;
- (12) «група» означає групу підприємств, до складу якої входять материнська компанія, її дочірні компанії та суб'єкти, в яких материнська компанія або її дочірні компанії володіють участю, або підприємства, пов'язані одне з одним відносинами, визначеними частиною першою статті 12 Директиви 83/349/ЄЕС, включаючи будь-яку їх підгрупу;

▼M4

- (12a) «контроль» означає відносини між материнською компанією та дочірньою компанією, як вказано у статті 1 Директиви 83/349/ЄЕС, або подібні відносини між юридичною або фізичною особою та підприємством;
- (13) «тісні зв'язки» означає ситуацію, в якій дві або більше фізичні або юридичні особи пов'язані відносинами контролю або участі, або ситуацію, коли дві або більше фізичні або юридичні особи постійно пов'язані з однією і тією ж особою відносинами контролю;
- (14) «фінансовий конгломерат» означає групу або підгрупу, в якій регульований суб'єкт очолює групу або підгрупу, або коли принаймні одне з дочірніх підприємств в такій групі або підгрупі є регульованим суб'єктом, і яка відповідає таким критеріям:
- (a) коли регульований суб'єкт очолює групу або підгрупу:
 - (i) такий суб'єкт є материнською компанією суб'єкта в фінансовому секторі, суб'єкта, який має участь в суб'єкті в фінансовому секторі, або суб'єкта, пов'язаного з суб'єктом в фінансовому секторі відносинами в значенні частини і статті 12 Директиви 83/349/ЄЕС;
 - (ii) принаймні один із суб'єктів в групі або підгрупі проводить діяльність в страховому секторі, і принаймні один – в банківському секторі або секторі інвестиційних послуг; та
 - (iii) консолідована або сукупна діяльність суб'єктів в групі або підгрупі в страховому секторі та суб'єктів в банківському секторі та в секторі інвестиційних послуг є значними в значенні частин 2 або 3 статті 3 цієї Директиви; або

⁽²²⁾ OB L 193 від 18.7.1983 року, С. 1.

⁽²³⁾ OB L 222 від 14.8.1978 року, С. 11.

- (b) коли групу або підгрупу не очолює регульований суб'єкт:
- (i) діяльність групи або підгрупи переважно проводиться в фінансовому секторі в значенні частини 1 статті 3 цієї Директиви;
 - (ii) принаймні один суб'єкт в групі або підгрупі здійснює свою діяльність в страховому секторі, і принаймні один – в банківському секторі або секторі інвестиційних послуг; та
 - (iii) консолідована або сукупна діяльність суб'єктів в групі або підгрупі в страховому секторі та суб'єктів в банківському секторі і в секторі інвестиційних послуг є значними в значенні частин 2 або 3 статті 3 цієї Директиви;
- (15) «фінансова холдингова компанія змішаного типу» означає материнську компанію, іншу, ніж регульований суб'єкт, яка, разом зі своїми дочірніми компаніями, принаймні одна з яких є регульованим суб'єктом із зареєстрованою адресою в межах Співтовариства, та іншими суб'єктами входить до фінансового конгломерату;
- (16) «компетентні органи» означає національні органи влади держав-членів, яким в силу закону або підзаконного акту надано повноваження здійснювати нагляд за кредитними установами, страховими компаніями, перестраховими компаніями, інвестиційними фірмами, компаніями з управління активами або управляючими фондами альтернативних інвестицій на індивідуальній чи груповій основі;
- (17) «відповідні компетентні органи» означає:
- (a) компетентні органи держав-членів, відповідальні за здійснення галузевого нагляду на рівні групи за будь-яким з регульованих суб'єктів, що входить до фінансового конгломерату, зокрема за кінцевою материнською компанією з сектора;
 - (b) координатора, призначеного відповідно до статті 10, якщо це інший орган, ніж ті, що вказані в пункті (a);
 - (c) у доцільному випадку, - інші компетентні органи, відповідні, за висновком органів, вказаних в пунктах (a) та (b);
- (18) «операції всередині групи» означає всі операції, в силу яких регульовані суб'єкти в межах фінансового конгломерату покладаються, прямо або опосередковано, на інші підприємства в межах тієї ж групи або на будь-яку фізичну або юридичну особу, пов'язану з підприємствами в межах такої групи тісними зв'язками, з метою виконання зобов'язання, незалежно від того, носить воно договірний характер чи ні, та здійснюється на оплатній або безоплатній основі;
- (19) «концентрація ризику» означає будь-яку загрозу, потенційні втрати від якої є достатньо значними для того, щоб загрожувати платоспроможності або загальному фінансовому стану регульованих суб'єктів у фінансовому конгломераті; причиною такої загрози можуть бути ризики контрагента/кредитні, інвестиційні, страхові, ринкові та інші ризики або поєднання та взаємодія таких ризиків.
- До набуття чинності будь-яких нормативно-технічних стандартів, прийнятих відповідно до пункту (b) частини 1 статті 21а, висновок, зазначений у пункті (c) частини 17, зокрема, повинен враховувати частку ринку регульованих суб'єктів у фінансовому конгломераті в інших державах-членах, зокрема, перевищення їх частки ринку значення у 5 %, та важливість будь-якого регульованого суб'єкта, заснованого в іншій державі-члені, в рамках фінансового конгломерату.

▼В

Стаття 3

Граничні значення для ідентифікації фінансового конгломерату

▼M4

1. Для цілей визначення того, чи діяльність групи в основному проводиться в фінансовому секторі у

значенні підпункту (i) пункту (b) частини 14 статті 2, відношення загального балансу регульованих та нерегульованих суб'єктів фінансового сектору у групі до загального балансу групи в цілому має перевищувати 40%.

2. Для цілей визначення того, чи є діяльність у різних фінансових секторах значною у значенні підпункту (iii) пункту (a) частини 14 або підпункту (iii) пункту (b) частини 14 статті 2, середньоарифметичне значення коефіцієнта, що дорівнює відношенню загального балансу певного фінансового сектора до загального балансу суб'єктів фінансового сектору, що входять до групи, та коефіцієнта, що дорівнює відношенню вимог до платоспроможності того ж фінансового сектора до загальних вимог до платоспроможності суб'єктів фінансового сектора в групі, для кожного фінансового сектора має перевищувати 10%.

Для цілей цієї Директиви найменшим фінансовим сектором у фінансовому конгломераті є сектор з найменшим середньоарифметичним значенням, а найбільш важливим фінансовим сектором у фінансовому конгломераті є сектор з найбільшим середньоарифметичним значенням. Для цілей обчислення середньоарифметичного значення та розрахунку найменшого та найбільш важливого фінансових секторів банківський сектор та сектор інвестиційних послуг повинні розглядатись разом.

▼ M4

Компанії з управління активами повинні додаватись до сектору, до якого вони належать в межах групи. Якщо в межах групи вони не належать виключно до одного сектору, вони повинні додаватись до найменшого фінансового сектору.

Управляючі фондами альтернативних інвестицій повинні додаватись до сектору, до якого вони належать в межах групи. Якщо в межах групи вони не належать виключно до одного сектору, вони повинні додаватись до найменшого фінансового сектору.

3. Міжсекторальна діяльність також вважається значною у межах значення підпункту (iii) пункту (a) або підпункту (iii) пункту (b) частини 14 статті 2, якщо загальний баланс найменшого фінансового сектору групи перевищує 6 млрд. євро.

У випадку, коли в групі не досягається граничне значення, встановлене у частині 2 цієї статті, відповідні компетентні органи можуть, на основі спільної згоди, прийняти рішення про ненадання групі статусу фінансового конгломерату. Вони також можуть прийняти рішення про незастосування положень статей 7, 8 або 9, якщо вони вважають, що включення групи до сфери дії цієї Директиви або застосування вказаних положень не є необхідним або стане недоцільним або вводитиме в оману щодо цілей здійснення додаткового нагляду.

Про рішення, прийняті на основі положень цієї частини, необхідно повідомити іншим компетентним органам, і, за виключенням особливих випадків, опубліковуються компетентними органами.

3a. Якщо групою досягається граничне значення, зазначене у частині 2 цієї статті, але найменший сектор не перевищує значення у 6 мільярдів євро, відповідні компетентні органи, за спільною згодою, можуть прийняти рішення не розглядати групу як фінансовий конгломерат. Вони також можуть прийняти рішення не застосовувати положення статей 7, 8 або 9, якщо вони вважають, що включення групи до сфери застосування цієї Директиви або застосування таких положень не є необхідним, стане недоцільним або вводитиме в оману щодо цілей здійснення додаткового нагляду.

Про рішення, прийняті на основі положень цієї частини, необхідно повідомити іншим компетентним органам, і, за виключенням особливих випадків, опубліковуються компетентними органами.

▼ B

4. Для застосування частин 1, 2 та 3 відповідні компетентні органи можуть, за спільною згодою:

▼ M4

(a) виключити певний суб'єкт при обчисленні коефіцієнтів у випадках, передбачених частиною 5 статті 6, якщо тільки суб'єкт не змінив місце розташування з держави-члена до третьої країни і не існує свідчень про те, що суб'єкт змінив місце свого розташування з метою уникнення регулювання;

▼В

- (b) врахувати дотримання граничних значень, передбачених частинами 1 та 2 протягом трьох років поспіль для уникнення різких змін режиму, і не брати до уваги зазначене дотримання, якщо у структурі групи відбулись значні зміни;

▼М4

- (c) виключити одну або більше учасей в меншому секторі, якщо такі учасі є вирішальними для визначення фінансового конгломерату, і спільно становлять надто незначний інтерес в порівнянні з цілями здійснення додаткового нагляду.

▼В

У випадку, якщо фінансовий конгломерат було ідентифіковано відповідно до частин 1, 2 та 3, рішення, вказані у першому пункті цієї частини, приймаються на основі пропозиції, поданої координатором такого фінансового конгломерату.

▼М4

5. Для застосування частин 1 та 2, відповідні компетентні органи можуть, у виключних випадках та за спільною згодою, замінити критерій, що базується на загальному балансі, одним або більше з таких наступних параметрів, або додати один або більше таких параметрів, якщо вони вважають, що такі параметри є особливо важливими для цілей здійснення додаткового нагляду згідно з цією Директивою: структура прибутку, позабалансова діяльність, загальна вартість активів під управлінням.

▼В

6. Для застосування частин 1 та 2, якщо значення згаданих в них коефіцієнтів зменшується нижче 40% та 10% відповідно у відношенні конгломератів, які вже є об'єктом додаткового нагляду, протягом трьох наступних років для уникнення різких змін режиму застосовуються знижені коефіцієнти у 35% та 8% відповідно.

Таким же чином, для застосування частини 3, якщо загальний баланс найменшого фінансового сектору групи зменшується нижче 6 мільярдів євро у відношенні конгломератів, які вже є об'єктом додаткового нагляду, протягом трьох наступних років для уникнення різких змін режиму застосовується знижений показник у 5 млрд. євро.

Протягом періоду, вказаного у цій частині, координатор може, за умови згоди інших відповідних компетентних органів, прийняти рішення про припинення застосування встановлених цією частиною знижених коефіцієнтів або знижених показників.

7. Згадані у цій статті розрахунки відносно балансу повинні бути здійснені на основі загального сукупного балансу суб'єктів, що входять до групи, згідно з їх річними звітами. Для цілей такого розрахунку, підприємства, частка яких перебуває у власності, повинні бути враховані у тій частині їх загального балансу, яка відповідає сукупній пропорційній частці, якою володіє група. Водночас, у випадку наявності консолідованих звітів, їх слід використовувати замість сукупних звітів.

Вимоги до платоспроможності, згадані у частинах 2 та 3, розраховуються згідно з положеннями відповідних галузевих правил.

▼М4

8. Європейський наглядовий орган (Європейський банківський орган), заснований відповідно до Регламенту (ЄС) № 1093/2010 Європейського Парламенту і Ради⁽²⁴⁾ (ЄБО), Європейський наглядовий орган (Європейський орган з нагляду в сфері страхування і недержавного пенсійного забезпечення), заснований

²⁴ ОВ L 331 від 15.12.2010 року, с. 12.

відповідно до Регламенту (ЄС) № 1094/2010 Європейського Парламенту і Ради ⁽²⁵⁾ (ЄОНСНПЗ) і Європейський наглядовий орган (Європейський орган з цінних паперів та ринків), заснований відповідно до Регламенту (ЄС) № 1095/2010 Європейського Парламенту і Ради ⁽²⁶⁾ (ЄОЦПР) (тут і далі спільно названі «ЄНО»), через Спільний Комітет ЄНО (Спільний Комітет), видають спільні керівні принципи, направлені на узгодження наглядових практик відносно застосування частин 2, 3, 3а, 4 та 5 цієї статті.

9. Компетентні органи повинні щорічно оцінювати випадки незастосування додаткового нагляду і переглядати кількісні показники, встановлені в цій статті, та оцінки на основі ризиків, що застосовуються до фінансових груп.

▼В

Стаття 4

Ідентифікація фінансового конгломерату

1. Компетентні органи, які видали ліцензії регульованим суб'єктам, на основі статей 2, 3 та 5, повинні здійснювати ідентифікацію будь-якої групи, на яку поширюється сфера застосування цієї Директиви.

▼М4

Для досягнення зазначеної мети:

- компетентні органи, які видали ліцензії регульованим суб'єктам, що входять до складу групи, повинні тісно співпрацювати,
- у випадку, коли компетентний орган робить висновок про те, що певний регульований суб'єкт, якому цей орган видав ліцензію, є учасником групи, яка може бути ще не ідентифікованим відповідно до цієї Директиви фінансовим конгломератом, цей компетентний орган повинен повідомити про свій висновок іншим відповідним компетентним органам та Спільному комітету.

▼М3

2. Координатор, призначений відповідно до статті 10, повинен повідомити материнській компанії, яка очолює групу, або, за відсутності материнської компанії, – регульованому суб'єкту з найбільшим загальним балансом в найбільш важливому фінансовому секторі у групі, про те, що групу було ідентифіковано як фінансовий конгломерат, і про призначення координатора.

▼М4

Координатор також повинен повідомити про це компетентні органи, які видали ліцензії регульованим суб'єктам, що входять до групи, компетентні органи держави-члена, в якій розташований головний офіс фінансової холдингової компанії змішаного типу, а також Спільний комітет.

3. Спільний комітет повинен опублікувати та оновити на своїй інтернет-сторінці перелік фінансових конгломератів, визначених як такі відповідно до частини 14 статті 2. Така інформація повинна бути розміщена за гіперпосиланням на інтернет-сторінці кожного з ЄНО.

До переліку, який опубліковується та оновлюється Спільним комітетом на його інтернет-сторінці, повинні бути внесені назви кожного регульованого суб'єкта, зазначеного у статті 1, який є частиною фінансового конгломерату.

▼В

ГЛАВА II

ДОДАТКОВИЙ НАГЛЯД

ПІДРОЗДІЛ I

СФЕРА ЗАСТОСУВАННЯ

²⁵ ОВ L 331 від 15.12.2010 року, с. 48.

²⁶ ОВ L 331 від 15.12.2010 року, с. 84.

Стаття 5

Сфера застосування додаткового нагляду за діяльністю регульованих суб'єктів, вказаних у статті 1

1. Без шкоди встановленим галузевими правилами положень стосовно здійснення нагляду, держави-члени повинні застосовувати додатковий нагляд за діяльністю регульованих суб'єктів, вказаних у статті 1, в обсязі та у спосіб, які передбачені цією Директивою.

▼B

2. На вказаних регульованих суб'єктів поширюється додатковий нагляд на рівні фінансового конгломерату відповідно до статей з 6 до 17:

(a) кожний регульований суб'єкт, який очолює фінансовий конгломерат;

▼M4

(b) кожний регульований суб'єкт, материнська компанія якого є фінансовою холдинговою компанією змішаного типу з головним офісом на території Співтовариства;

▼B

(c) кожний регульований суб'єкт, пов'язаний з суб'єктом з іншого фінансового сектору відносинами в значенні частини 1 статті 12 Директиви 83/349/ЕЕС.

У випадку, коли фінансовий конгломерат є підгрупою іншого фінансового конгломерату, який відповідає критеріям, встановленим першим пунктом, держави-члени можуть застосовувати статті з 6 до 17 тільки до регульованих суб'єктів, які входять до останньої групи, і будь-яке посилання у цій Директиві на поняття «група» та «фінансовий конгломерат» тлумачаться як посилання на таку останню групу.

▼M4

3. На кожний регульований суб'єкт, на який не поширюється додатковий нагляд на основі частини 2, материнська компанія якого є регульованим суб'єктом або фінансовою холдинговою компанією змішаного типу, головний офіс якої знаходиться у третій країні, поширюються вимоги додаткового нагляду на рівні фінансового конгломерату в обсязі та у спосіб, які передбачені статтею 18.

▼B

4. У випадках, коли особи володіють участю або пов'язані з капіталом одного чи більше регульованих суб'єктів або здійснюють значний вплив на такі суб'єкти, не володіючи при цьому часткою участі і не будучи пов'язаними з їх капіталом, інших, ніж випадки, передбачені частинами 2 та 3, відповідні компетентні органи, за спільною згодою та відповідно до національного законодавства повинні вирішити питання щодо застосування додаткового нагляду над регульованими суб'єктами і ступеню такого додаткового нагляду, в такий же спосіб, як і коли ці суб'єкти являли б собою фінансовий конгломерат.

▼M4

Для цілей застосування такого додаткового нагляду принаймні один з суб'єктів повинен бути регульованим суб'єктом, як визначено у статті 1, та також повинні бути виконані умови, встановлені у підпункті (ii) пункту (a) або підпункті (ii) пункту (b) частини 14 статті 2. Відповідні компетентні органи повинні прийняти рішення враховуючи встановлені цією Директивою цілі здійснення додаткового нагляду.

▼B

Для цілей застосування першого абзацу до «кооперативних груп» компетентні органи повинні враховувати публічні фінансові зобов'язання таких груп у відношенні інших фінансових суб'єктів.

5. Без шкоди статті 13, здійснення додаткового нагляду на рівні фінансового конгломерату у жодному випадку не передбачає, що від уповноважених органів вимагається виконання наглядових функцій у

відношенні фінансових холдингових компаній змішаного типу, регульованих суб'єктів третіх країн, що входять до фінансового конгломерату, або нерегульованих суб'єктів, що входять до фінансового конгломерату, на індивідуальній основі.

ПІДРОЗДІЛ 2

ФІНАНСОВИЙ СТАН

Стаття 6

Достатність капіталу

1. Без шкоди галузевим правилам, додатковий нагляд за достатністю капіталу регульованих суб'єктів, що входять до фінансового конгломерату, повинен здійснюватись відповідно до правил, встановлених частинами з 2 по 5 статті 9, у Підрозділі 3 цієї Глави та у Додатку I.

2. Держави-члени повинні вимагати від регульованих суб'єктів, які входять до фінансового конгломерату, забезпечення наявності їх власних фондів на рівні фінансового конгломерату у розмірі, принаймні рівному вимогам до достатності основного капіталу, що обчислюються відповідно до положень Додатку I.

Держави-члени повинні також вимагати від регульованих суб'єктів наявності політик достатності основного капіталу на рівні фінансового конгломерату.

Вимоги, згадані у першому та другому абзацах, є об'єктом контролю зі сторони координатора у порядку нагляду відповідно до положень Підрозділу 3.

Координатор повинен забезпечувати проведення обчислень, згаданих у першому абзаці, принаймні один раз на рік, регульованими суб'єктами або фінансовою холдинговою компанією змішаного типу.

Результати обчислень та відповідні дані, необхідні для здійснення таких обчислень, подаються координатору регульованим суб'єктом у значенні статті 1, який очолює фінансовий конгломерат, або, якщо фінансовий конгломерат не очолює регульований суб'єкт у значенні статті 1, – фінансовою холдинговою компанією змішаного типу або регульованим суб'єктом, що входить до фінансового конгломерату, визначеного таким координатором після проведення консультацій з іншими відповідними компетентними органами та з фінансовим конгломератом.

▼M4

3. Для цілей обчислення вимог достатності капіталу, згаданих у першому абзаці частини 2, до сфери здійснення додаткового нагляду відповідно до Додатку I, включаються наступні суб'єкти:

- (a) кредитні установи, фінансові установи або підприємства, які надають додаткові послуги;
- (b) страхові компанії, перестрахові компанії або страхові холдингові компанії;
- (c) інвестиційні фірми;
- (d) фінансові холдингові компанії змішаного типу.

▼M4

4. У процесі обчислення додаткових вимог до достатності основного капіталу у відношенні фінансового конгломерату шляхом застосування методу 1 (Консолідація обліку), визначеного у Додатку I до цієї Директиви, власні основні фонди та вимоги до платоспроможності суб'єктів в рамках групи визначаються за допомогою застосування відповідних галузевих правил щодо форми та ступеню консолідації, як це, зокрема, встановлено у статтях 133 та 134 Директиви 2006/48/ЄС та у статті 221 Директиви 2009/138/ЄС.

При застосуванні методу 2 (Віднімання та накопичення), визначеного у Додатку I, при обчисленні повинна враховуватись пропорційна частка випущеного капіталу, яка прямо або опосередковано утримується

материнською компанією або компанією, яка утримує участь в іншому суб'єкті, який входить до складу групи.

▼В

5. Координатор може прийняти рішення не враховувати певний суб'єкт при обчисленні додаткових вимог до достатності капіталу у наступних випадках:

- (а) якщо суб'єкт розташований в третій країні, в якій встановлено правові перешкоди для передачі необхідної інформації, без шкоди галузевим правилам стосовно зобов'язанням компетентних органів відмовляти у надання ліцензії у випадку наявності перешкод для належного здійснення ними їх наглядових функцій;
- (б) якщо суб'єкт не являє собою значного інтересу у відношенні цілей додаткового нагляду за діяльністю регульованих суб'єктів, що входять до фінансового конгломерату;
- (с) якщо врахування суб'єкта стане недоцільним або вводитиме в оману з огляду на цілі додаткового нагляду.

Водночас, якщо згідно з пунктом (б) першого абзацу не враховуються декілька суб'єктів, вони тим не менш повинні бути враховані, якщо разом вони не є незначними.

У випадку, передбаченому у пункті (с) першого абзацу, до прийняття рішення координатор, якщо тільки справа не є невідкладною, повинен проводити консультації з іншими відповідними компетентними органами.

У випадку, якщо координатор не враховує регульований суб'єкт у випадках, передбачених у пунктах (б) та (с) першого абзацу, компетентні органи держави-члена, в якій розташований цей регульований суб'єкт, можуть надіслати до суб'єкта, який очолює фінансовий конгломерат, запит про отримання інформації, котра може сприяти здійсненню нагляду за регульованим суб'єктом.

Стаття 7

Концентрація ризиків

1. Без шкоди галузевим правилам, додатковий нагляд за концентрацією ризиків регульованих суб'єктів, що входять до фінансового конгломерату, повинен здійснюватися відповідно до правил, встановлених частинами з 2 до 4 статті 9, у Підрозділі 3 цієї Глави та у Додатку II.

▼В

2. Держави-члени повинні вимагати від регульованих суб'єктів або фінансових холдингових компаній змішаного типу подання координатору на регулярній основі, і принаймні щорічно, звітів про будь-які значні концентрації ризиків на рівні фінансового конгломерату відповідно до правил, встановлених цією статтею та Додатком II. Необхідну інформацію координатору повинен подати регульований суб'єкт у значенні статті 1, який очолює фінансовий конгломерат, або у випадку, коли на чолі фінансового конгломерату не стоїть регульований суб'єкт у значенні статті 1, – фінансова холдингова компанія змішаного типу або регульований суб'єкт, що входить до фінансового конгломерату, визначений координатором після проведення консультацій з іншими відповідними компетентними органами та з власне фінансовим конгломератом.

Такі концентрації ризиків підлягають контролю в порядку нагляду зі сторони координатора відповідно до Підрозділу 3.

▼M4

3. До здійснення подальшого узгодження законодавства Союзу держави-члени можуть встановлювати кількісні обмеження або дозволяти власним компетентним органам встановлювати такі кількісні обмеження, або вживати інших наглядових заходів, які сприятимуть досягненню цілей додаткового нагляду у відношенні будь-якої концентрації ризиків на рівні фінансового конгломерату.

▼В

4. У випадку, коли фінансовий конгломерат очолює фінансова холдингова компанія змішаного типу, галузеві правила щодо концентрації ризиків найбільш важливого фінансового сектору в фінансовому конгломераті, за наявності такого, повинні застосовуватись до всього такого сектору, включаючи фінансові холдингові компанії змішаного типу.

▼M4

5. ЄНО, діючи через Спільний комітет, повинні видавати спільні керівні принципи, направлені на наближення наглядових практик щодо застосування додаткового нагляду над концентрацією ризиків, як передбачено у частинах з 1 до 4 цієї статті. З метою уникнення дублювання, керівні принципи повинні забезпечувати, що застосування наглядових інструментів, як передбачено у цій статті, направлене на застосування статей з 106 до 118 Директиви 2006/48/ЄС та статті 244 Директиви 2009/138/ЄС. Вони повинні видати спеціальні спільні керівні принципи із застосування частин з 1 до 4 цієї статті до участей фінансового конгломерату у випадках, коли положення національного законодавства про компанії перешкоджають застосуванню частини 2 статті 14 цієї Директиви.

▼В

Стаття 8

Операції всередині групи

1. Без шкоди галузевим правилам, додатковий нагляд за операціями регульованих суб'єктів, що входять до складу фінансового конгломерату, всередині фінансового конгломерату повинен здійснюватися відповідно до правил, встановлених у частинах з 2 до 4 статті 9, у Підрозділі 3 цієї Глави, а також у Додатку II.

▼В

2. Держави-члени повинні вимагати від регульованих суб'єктів або фінансових холдингових компаній змішаного типу подання координатору на регулярній основі, і принаймні щорічно, звітів про всі значні операції всередині групи, здійснювані регульованими суб'єктами, що входять до фінансового конгломерату, відповідно до правил, встановлених цією статтею та Додатком II. Оскільки не було розроблено жодного визначення граничних значень, про які йдеться у останньому реченні частини першої Додатку II, операція всередині групи вважатиметься значною, якщо її сума перевищує принаймні 5% загальної суми вимог до достатності основного капіталу на рівні фінансового конгломерату.

Необхідну інформацію координатору подає регульований суб'єкт у значенні статті 1, який очолює фінансовий конгломерат, або, коли на чолі фінансового конгломерату не стоїть регульований суб'єкт у значенні статті 1, – фінансова холдингова компанія змішаного типу або регульований суб'єкт, що входить до фінансового конгломерату, визначений координатором після проведення консультацій з іншими відповідними компетентними органами та власне фінансовим конгломератом.

Такі операції всередині групи є об'єктом контролю зі сторони координатора у порядку нагляду.

▼M4

3. До здійснення подальшої координації законодавства Союзу, держави-члени можуть встановлювати кількісні обмеження та вимоги до якості, уповноважувати власні компетентні органи встановлювати такі кількісні обмеження та вимоги до якості або вживати інших наглядових заходів, які сприятимуть

досягненню цілей додаткового нагляду у відношенні операцій всередині групи, здійснюваних регульованими суб'єктами, що входять до фінансового конгломерату.

▼В

4. Коли фінансовий конгломерат очолює фінансова холдингова компанія змішаного типу, галузеві правила у відношенні операцій всередині групи в найбільш важливому фінансовому секторі в фінансовому конгломераті, застосовуються до такого сектору в цілому, включаючи фінансові холдингові компанії змішаного типу.

▼М4

5. ЄНО, діючи через Спільний комітет, повинен видавати спільні керівні принципи, направлені на наближення наглядових практик щодо застосування додаткового нагляду над операціями всередині групи, як передбачено у частинах з 1 до 4 цієї статті. З метою уникнення дублювання, керівні принципи забезпечують, що застосування наглядових інструментів, як передбачено у цій статті, направлене на застосування статті 245 Директиви 2009/138/ЄС. Вони видають спеціальні спільні керівні принципи із застосування частин з 1 до 4 цієї статті до участей фінансового конгломерату у випадках, коли положення національного законодавства про компанії перешкоджають застосуванню частини 2 статті 14 цієї Директиви.

▼В

Стаття 9

Механізми внутрішнього контролю та процедури управління ризиками

1. Держави-члени вимагають від регульованих суб'єктів встановлення на рівні фінансового конгломерату відповідних процедур управління ризиками та механізмів внутрішнього контролю, включаючи процедури належного адміністрування та бухгалтерського обліку.

▼В

2. Процедури управління ризиками повинні включати:

- (a) ефективне адміністрування та управління, включаючи стратегії та політики, які підлягають затвердженню та є об'єктом періодичного перегляду відповідними керівними органами на рівні фінансового конгломерату у відношенні всіх ризиків, які він на себе бере;
- (b) належну політику достатності основного капіталу з метою передбачення впливу стратегії їх діяльності на профіль ризику та вимоги до капіталу, як визначено у статті 6 та Додатку I;
- (c) належні процедури для забезпечення задовільної інтеграції їх систем моніторингу ризиків у організацію, і вжиття всіх заходів для забезпечення узгодженості систем, запроваджених в усіх підприємствах, включених до сфери здійснення додаткового нагляду, в такий спосіб, який дозволяє вимірювання, моніторинг та контроль над ризиками на рівні фінансового конгломерату.

▼М3

(d) наявність механізмів для сприяння та розвитку, за необхідності, належних планів та процедур відновлення та вирішення. Зазначені механізми повинні регулярно оновлюватись.

▼В

3. Механізми внутрішнього контролю повинні включати:

- (a) належні механізми у відношенні достатності основного капіталу для визначення та оцінювання всіх значних понесених ризиків та для відповідного співставлення власних фондів та ризиків;

- (b) належні процедури звітності та бухгалтерського обліку для визначення, вимірювання, моніторингу та контролю за операціями всередині групи та концентрацією ризиків.

▼M4

4. Держави-члени повинні забезпечити наявність у всіх суб'єктах господарювання, включених до сфери застосування додаткового нагляду відповідно до вимог статті 5, належних механізмів внутрішнього контролю для цілей надання будь-яких даних або інформації, яка може бути необхідною для здійснення додаткового нагляду.

Держави-члени повинні вимагати від регульованих суб'єктів на рівні фінансового конгломерату на регулярній основі подавати їх компетентним органам докладну інформацію про їх організаційно-правову структуру та управління, включаючи всі регульовані суб'єкти, нерегульовані дочірні компанії та значні відділення.

Держави-члени повинні вимагати від регульованих суб'єктів публічно, на рівні фінансового конгломерату, щорічно розкривати, повністю або за допомогою посилань на джерела відповідної інформації, відомості про їх організаційно-правову структуру та управління.

▼B

5. Процедури та механізми, згадані у частинах 1 – 4, є об'єктом контролю зі сторони координатора у порядку нагляду.

▼M4

6. Компетентні органи повинні узгоджувати застосування додаткового нагляду над механізмами внутрішнього контролю та процедурами управління ризиком, як передбачено у цій статті, з процедурами перегляду в порядку нагляду, як передбачено у статті 124 Директиви 2006/48/ЄС та статті 248 Директиви 2009/138/ЄС. Для цього ЄНО, діючи через Спільний комітет, повинні видавати спільні керівні принципи, направлені на узгодження наглядових практик відносно застосування додаткового нагляду над механізмами внутрішнього контролю та процедурами управління ризиком, як передбачено в цій статті, а також стосовно відповідності процедурам перегляду в порядку нагляду, як передбачено у статті 124 Директиви 2006/48/ЄС та статті 248 Директиви 2009/138/ЄС. Вони повинні видавати спеціальні спільні керівні принципи із застосування цієї статті до учасей фінансового конгломерату у випадках, коли положення національного законодавства про компанії перешкоджають застосуванню частини 2 статті 14 цієї Директиви.

▼B

ПІДРОЗДІЛ 3

▼M3

ЗАХОДИ ДЛЯ СПРИЯННЯ ЗДІЙСНЕННЮ ДОДАТКОВОГО НАГЛЯДУ ТА ПОВНОВАЖЕННЯ СПІЛЬНОГО КОМІТЕТУ

Стаття 9a

Роль Спільного комітету

Спільний комітет, відповідно до статті 56 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010 відповідно, повинен забезпечувати узгоджений міжгалузевий та транскордонний нагляд та дотримання законодавства Союзу.

▼M4

Стаття 9b

Стрес-тестування

1. Держави-члени можуть вимагати забезпечення проведення координатором відповідних та регулярних стрес-тестів фінансових конгломератів. Вони повинні вимагати від відповідних компетентних органів повністю співпрацювати з координатором.

2. Для цілей проведення стрес-тестів по всьому Союзу, ЄНО, діючи через Спільний комітет, та у співробітництві з Європейською Радою з аналізу системних ризиків, заснованої відповідно до Регламенту (ЄС) № 1092/2010 Європейського Парламенту та Ради від 24 листопада 2010 року про макро-пруденційний нагляд фінансової системи Європейського Союзу та про заснування Європейської Ради з аналізу системних ризиків ⁽²⁷⁾, можуть розробити додаткові параметри, які фіксують специфічні ризики, пов'язані з фінансовими конгломератами, відповідно до Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010. Координатор повинен повідомити Спільному комітету результати стрес-тесту.

▼В

Стаття 10

Компетентний орган, відповідальний за здійснення додаткового нагляду (координатор)

▼МЗ

1. З метою забезпечення здійснення належного додаткового нагляду за діяльністю регульованих суб'єктів у фінансовому конгломераті, серед компетентних органів відповідних держав-членів, включаючи держави-члени, в яких розташований головний офіс фінансових холдингових компаній змішаного типу, повинен бути призначений єдиний координатор, відповідальний за координацію та здійснення додаткового нагляду. Інформація про особистість координатора повинна бути опублікована на веб-сайті Спільного комітету.

▼В

2. Призначення повинно здійснюватися на основі наступних критеріїв:

- (a) у випадку, якщо фінансовий конгломерат очолює регульований суб'єкт, завдання координатора повинно виконуватись компетентним органом, який видав такому регульованому суб'єкту ліцензію згідно із відповідними галузевими правилами;
- (b) у випадку, якщо фінансовий конгломерат не очолює регульований суб'єкт, завдання координатора повинно виконуватись компетентним органом, визначеним на основі наступних принципів:
 - (i) якщо материнською компанією регульованого суб'єкта є фінансова холдингова компанія змішаного типу, завдання координатора виконує компетентний орган, який видав такому регульованому органу ліцензію згідно із відповідними галузевими правилами;

▼М4

- (ii) якщо одна фінансова холдингова компанія змішаного типу є материнською компанією двох або більше регульованих суб'єктів, головні офіси яких знаходяться в межах Союзу, і одному з цих суб'єктів було видано ліцензію у тій державі-члені, в якій знаходиться головний офіс фінансової холдингової компанії змішаного типу, завдання координатора повинно виконуватись компетентним органом регульованого органу у такій державі-члені.

▼В

У випадку, якщо у державі-члені, в якій розташований головний офіс фінансової холдингової компанії змішаного типу, було видано ліцензію більш ніж одному регульованому суб'єкту, що діють у різних фінансових секторах, завдання координатора виконує компетентний орган регульованого суб'єкта, який діє у найбільш важливому фінансовому секторі.

Коли фінансовий конгломерат очолюють більш ніж одна фінансова холдингова компанія змішаного типу, головні офіси яких розташовані у різних державах-членах, і в кожній з таких держав-членів є

²⁷ ОВ L 331 від 15.12.2010 року, С. 1.

регульований суб'єкт, завдання координатора виконує компетентний орган регульованого суб'єкта, який має найбільший загальний баланс, якщо ці регульовані суб'єкти діють в одному фінансовому секторі, або компетентний орган регульованого суб'єкта з найбільш важливого фінансового сектора;

▼M4

(iii) коли одна фінансова холдингова компанія змішаного типу є материнською компанією для більш ніж одного регульованого суб'єкта, головні офіси яких розташовані у Союзі, і жоден з них не отримував ліцензії у тій державі-члені, в якій знаходиться головний офіс фінансової холдингової компанії змішаного типу, завдання координатора повинно виконуватись компетентним органом, який видав ліцензію регульованому суб'єкту з найбільшим загальним балансом з тих, що діють у найбільш важливому фінансовому секторі;

▼B

(iv) якщо фінансовий конгломерат є групою без материнської компанії на чолі, або у будь-якому іншому випадку, завдання координатора виконує компетентний орган, який видав ліцензію регульованому суб'єкту з найбільшим загальним балансом, що діє у найбільш важливому фінансовому секторі.

3. У конкретних випадках відповідні компетентні органи можуть, на основі спільної згоди, відхилити критерії, зазначені у частині другій, якщо їх застосування стане недоцільним з огляду на структуру конгломерату та відносну важливість його діяльності в різних країнах, і призначити координатором інший компетентний орган. У таких випадках до прийняття компетентними органами рішення, вони надають конгломерату можливість висловити свою думку у цьому відношенні.

Стаття 11

Завдання координатора

1. Завдання координатора, здійснювані ним у відношенні додаткового нагляду, повинно включати:
 - (a) координацію зібрання та поширення відповідної або важливої інформації протягом періоду діяльності суб'єкта господарювання та у надзвичайних ситуаціях, включаючи поширення інформації, яка є важливою для виконання компетентними органами завдань зі здійснення нагляду на основі галузевих правил;
 - (b) наглядовий перегляд та оцінку фінансового стану фінансового конгломерату;
 - (c) оцінку відповідності правилам про достатність основного капіталу, концентрацію ризиків і операції всередині групи, як визначено у статтях 6, 7 та 8;
 - (d) оцінку структури, організації та системи внутрішнього контролю фінансового конгломерату, як передбачено статтею 9;
 - (e) планування та координацію наглядової діяльності протягом періоду діяльності суб'єкта господарювання і у надзвичайних ситуаціях, у співробітництві із відповідними залученими компетентними органами;
 - (f) інші завдання, заходи та рішення, віднесені до функцій координатора відповідно до цієї Директиви або які впливають з застосування цієї Директиви.

▼M3

З метою сприяння та встановлення додаткового нагляду на широкій правовій основі координатор та інші відповідні компетентні органи, і, за необхідності, інші заінтересовані компетентні органи, встановлюють процедури координації. Процедури координації можуть передбачати додаткові завдання для координатора і

встановлювати процедури прийняття рішень відповідними компетентними органами, як передбачено у статтях 3 та 4, частині 4 статті 5, статті 6, частині 2 статті 12, статтях 16 та 18, а також співпрацю з іншими компетентними органами.

Відповідно до статті 8 та процедури, встановленій у статті 56 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010 відповідно, ЄНО, діючи через Спільний комітет, видають спільні керівні принципи, направлені на наближення наглядових практик щодо узгодження наглядових координаційних процедур відповідно до статті 131а Директиви 2006/48/ЄС та частини 4 статті 248 Директиви 2009/138/ЄС.

▼B

2. У випадку, коли координатору потрібна інформація, яку вже було надано іншому компетентному органу в порядку застосування галузевих правил, він повинен, при першій же можливості, зв'язатись з цим органом з метою попередження дублювання звітності до різних органів, залучених до здійснення нагляду.

▼M4

3. Без шкоди можливості делегування певних наглядових повноважень та обов'язків, як передбачено законодавством Союзу, наявність координатора, якому довірено спеціальні завдання у відношенні здійснення додаткового нагляду над діяльністю регульованих суб'єктів, що входять до фінансового конгломерату, не повинно вплинути на завдання та обов'язки компетентних органів, передбачені галузевими правилами.

4. Співробітництво, яке вимагається згідно з цим Підрозділом та виконання завдань, наведених у частинах 1, 2 та 3 цієї статті та у статті 12, та, при дотриманні вимог щодо конфіденційності та законодавства Союзу, за доцільності, оптимальна координація та співробітництво з відповідними наглядовими органами третіх країн, повинно здійснюватися через колегії, встановлені відповідно до статті 131а Директиви 2006/48/ЄС або частини 2 статті 248 Директиви 2009/138/ЄС.

Процедури координації, зазначені у другому абзаці частини 1, наводяться окремо у встановлених письмових процедурах координації відповідно до статті 131 Директиви 2006/48/ЄС або статті 248 Директиви 2009/138/ЄС. Координатор, як Голова колегії, встановлений відповідно до статті 131а Директиви 2006/48/ЄС або частини 2 статті 248 Директиви 2009/138/ЄС, повинен прийняти рішення про те, які інші уповноважені органи беруть участь в зустрічі або в будь-якій іншій діяльності такої колегії.

▼B

Стаття 12

Співпраця та обмін інформацією між компетентними органами

1. Компетентні органи, відповідальні за здійснення нагляду за діяльністю регульованих суб'єктів, що входять до фінансового конгломерату, та компетентний орган, призначений координатором для цього фінансового конгломерату, повинні тісно співпрацювати один з одним. Без шкоди їхнім відповідним обов'язкам, встановленим галузевими правилами, ці органи, незалежно від того, чи знаходяться вони в одній державі-члені, надають один одному усю інформацію, яка є важливою або відповідною для здійснення іншими компетентними органами їх наглядових завдань, визначених галузевими правилами та цією Директивою. У цьому відношенні компетентні органи та координатор повинні передавати за запитом всю відповідну інформацію, і всю важливу інформацію – з власної ініціативи.

Співпраця принаймні передбачає збір та обмін інформацією стосовно наступного:

▼M4

(а) визначення організаційно-правової структури та управління групи, включаючи всі регульовані суб'єкти, нерегульовані дочірні компанії та значні відділення, які належать до фінансового

конгломерату, утримувачів кваліфікованих частей на рівні фактичної материнської компанії, а також визначення компетентних органів, відповідальних за регульовані суб'єкти, що входять до групи;

▼B

- (b) стратегічні політики фінансового конгломерату;

▼B

- (c) фінансового стану фінансового конгломерату, зокрема, що стосується достатності капіталу, операцій всередині групи, концентрації ризиків та прибутковості;
- (d) основних акціонерів і керівників фінансового конгломерату;
- (e) організації, систем управління ризиками та систем внутрішнього контролю на рівні фінансового конгломерату;
- (f) процедур збирання інформації від суб'єктів, що входять до фінансового конгломерату, а також перевірки цієї інформації;
- (g) негативних тенденцій у відношенні регульованих суб'єктів або інших суб'єктів, що входять до фінансового конгломерату, які можуть суттєво вплинути на регульовані суб'єкти;
- (h) значні санкції та виняткові заходи, вжиті компетентними органами відповідно до галузевих правил або положень цієї Директиви.

▼M3

Компетентні органи можуть також обмінюватись з наведеними нижче органами такою інформацією, яка може бути необхідною для виконання їх відповідних завдань відносно регульованих суб'єктів, що входять до фінансового конгломерату, згідно із положеннями галузевих правил: центральні банки, Європейська система центральних банків, Європейський центральний банк та Європейська Рада з аналізу системних ризиків відповідно до статті 15 Регламенту (ЄС) № 1092/2010 Європейського Парламенту і Ради від 24 листопада 2010 року про макропруденційний нагляд фінансової системи Європейського Союзу та про заснування Європейської Ради з аналізу системних ризиків (28).

▼B

2. Без шкоди їх відповідним обов'язкам, як визначено у галузевих правилах, зацікавлені компетентні органи, до прийняття своїх рішень, проводять консультації один з одним щодо вказаних нижче питань, якщо ці рішення є важливими для виконання іншими компетентними органами їх наглядових завдань:

- (a) зміни у структурі акціонерів, організаційній структурі або структурі управління регульованими суб'єктами, що входять до фінансового конгломерату, які вимагають погодження або дозволу зі сторони компетентних органів;
- (b) значні санкції або виняткові заходи, вжиті компетентними органами.

Компетентний орган може прийняти рішення не проводити консультації у невідкладних випадках або коли проведення таких консультацій поставить під загрозу ефективність рішень. У цьому випадку компетентний орган невідкладно інформує інші компетентні органи.

3. Координатор може попросити компетентні органи держави-члена, в якій розташований головний офіс материнської компанії, і які самі не здійснюють додаткового нагляду відповідно до статті 10, попросити надати материнську компанію будь-яку інформацію, яка є відповідною для цілей здійснення ним координаційних завдань, визначених статтею 11, і передати таку інформацію координатору.

²⁸ ОВ L 331 від 15.12.2010 року, С. 1.

Коли вказану у частині 2 статті 14 інформацію вже було надано компетентному органу відповідно до галузевих правил, компетентний орган, відповідальний за здійснення додаткового нагляду, може звернутись до першого з названих органів для отримання цієї інформації.

▼В

4. Держави-члени дозволяють обмін інформацією між їх компетентними органами і між їх компетентними органами та іншими органами, вказаними у частинах 1, 2 та 3. Збір або володіння інформацією у відношенні суб'єкта, що входить до фінансового конгломерату, який не є регульованим суб'єктом, у жодному випадку не передбачає, що компетентні органи повинні здійснювати нагляд за цими суб'єктами окремо.

Інформація, отримана в рамках здійснення додаткового нагляду, і, зокрема, будь-якого обміну інформацією між компетентними органами і між компетентними органами та іншими органами, як передбачено цією Директивою, є об'єктом застосування положень про збереження професійної таємниці і передачі конфіденційної інформації, встановлених галузевими правилами.

▼МЗ

Стаття 12a

Співробітництво та обмін інформацією зі Спільним комітетом

1. Компетентні органи повинні співпрацювати зі Спільним комітетом для цілей цієї Директиви, відповідно до Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010.
2. Компетентні органи невідкладно надають Спільному комітету усю інформацію, необхідну для виконання ним його завдань відповідно до статті 35 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010 відповідно.

▼М4

3. Координатори надають Спільному комітету інформацію, зазначену в частині 4 статті 9 та пункті (а) другого абзацу частини 1 статті 12. Спільний комітет надає компетентним органам інформацію щодо організаційно-правової структури та управління фінансових конгломератів.

Стаття 12b

Спільні керівні принципи

1. ЄНО, діючи через Спільний комітет, розробляють спільні керівні принципи щодо проведення компетентними органами оцінок фінансових конгломератів на основі аналізу ризику. Такі керівні принципи, зокрема, забезпечують включення до оцінок на основі ризику відповідних інструментів з метою оцінки групових ризиків, яким піддаються фінансові конгломерати.
2. ЄНО, діючи через Спільний комітет, розробляють спільні керівні принципи, направлені на розробку наглядових практик, що уможливають здійснення додаткового нагляду над фінансовими холдинговими компаніями змішаного типу як відповідного доповнення до групового нагляду згідно з Директивами 98/78/ЄС та 2009/138/ЄС, або, за доцільності, консолідованого нагляду згідно з Директивою 2006/48/ЄС. Такі керівні принципи повинні забезпечити включення всіх відповідних ризиків до сфери здійснення нагляду, в той же час виключаючи потенційне дублювання наглядових та пруденційних функцій.

▼В

Стаття 13

Орган управління фінансовими холдинговими компаніями змішаного типу

Держави-члени вимагають наявності у осіб, які фактично здійснюють управління діяльністю фінансової холдингової компанії змішаного типу, доброї репутації та достатнього досвіду для виконання покладених на них обов'язків.

▼В

Стаття 14

Доступ до інформації

▼МЗ

1. Держави-члени забезпечують відсутність в межах їх юрисдикцій будь-яких юридичних перешкод, що заважають фізичним та юридичним особам, включеним до сфери додаткового нагляду, незалежно від того, чи є вони регульованими суб'єктами, здійснювати між собою обмін будь-якою інформацією, яка може бути необхідною для здійснення додаткового нагляду, здійснювати обмін інформацією відповідно до цієї Директиви та з СНО відповідно до статті 35 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010 відповідно, за необхідності – через Спільний комітет.

▼В

2. Держави-члени забезпечують, що при зверненні до суб'єктів, які входять до фінансового конгломерату, незалежно від того, чи є вони регульованими суб'єктами, прямо чи опосередковано, їх компетентні органи, відповідальні за здійснення додаткового нагляду, мають доступ до будь-якої інформації, яка може бути необхідною для здійснення додаткового нагляду.

Стаття 15

Перевірка

Коли при застосуванні цієї Директиви компетентні органи в окремих випадках бажають перевірити інформацію стосовно регульованого або нерегульованого суб'єкта, який входить до фінансового конгломерату і розташований в іншій державі-члені, вони звертаються до компетентних органів такої іншої держави-члена для здійснення такої перевірки.

Органи, які отримали такий запит, в межах їх компетенції, реагують на такий запит шляхом самостійного здійснення такої перевірки або доручення її проведення аудиторів або експертів; вони також можуть дозволити органу, який подав запит, провести перевірку.

Компетентний орган, який подав запит, може, за власним бажанням, взяти участь у проведенні перевірки, якщо він не проводить її сам.

Стаття 16

Примусові заходи

Якщо регульовані суб'єкти, що входять до фінансового конгломерату, не дотримуються вимог, встановлених статтями з 6 до 9, або, якщо вимоги виконуються, але існує загроза для платоспроможності, або якщо операції всередині групи чи концентрація ризиків становлять загрозу для фінансового стану регульованих суб'єктів, необхідно вжити заходів для якомога скорішого виправлення ситуації:

- координатором у відношенні фінансової холдингової компанії змішаного типу,
- компетентними органами у відношенні регульованих суб'єктів; з цією метою координатор інформує такі компетентні органи про свої висновки.

▼МЗ

Без шкоди частині 2 статті 17, держави-члени можуть визначити, які заходи можуть бути вжиті компетентними органами у відношенні фінансових холдингових компаній змішаного типу. Відповідно до статей 16 та 56 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010 відповідно, ЄНО, діючи через Спільний комітет, можуть розробити керівні принципи щодо заходів відносно фінансових холдингових компаній змішаного типу.

▼В

Залучені компетентні органи, включаючи координатора, за доцільності, узгоджують свої наглядові дії.

Стаття 17

Додаткові повноваження компетентних органів

1. До здійснення подальшого узгодження галузевих правил, держави-члени забезпечують наявність у своїх компетентних органів повноважень для вжиття будь-яких наглядових заходів, які вважаються необхідними для уникнення або вирішення проблем обходу галузевих правил регульованими суб'єктами, що входять до фінансового конгломерату.
2. Без шкоди положенням їх кримінального права, держави-члени забезпечують можливість накладення санкцій або вжиття заходів, спрямованих на припинення виявлених порушень або причин таких порушень, по відношенню до фінансових холдингових компаній змішаного типу або їх фактичних керівників, які порушують закони, підзаконні акти та адміністративні положення, прийняті для впровадження цієї Директиви. В окремих випадках такі заходи можуть вимагати залучення органів судової влади. Компетентні органи тісно співпрацюють з метою забезпечення досягнення такими санкціями або заходами бажаних результатів.

ПІДРОЗДІЛ 4

ТРЕТІ КРАЇНИ

Стаття 18

▼М4

Материнські компанії в третій країні

▼М3

1. Без шкоди галузевим правилам, у випадках застосування частини 3 статті 5, компетентні органи перевіряють, чи є регульовані суб'єкти, головний офіс материнської компанії яких знаходиться в третій країні, є об'єктом такого нагляду зі сторони компетентного органу такої третьої країни, який є рівнозначним нагляду, передбаченому цією Директивою, стосовно додаткового нагляду за діяльністю регульованих суб'єктів, вказаних у частині 2 статті 5. Перевірка здійснюється компетентним органом, який став би координатором при застосуванні критеріїв, встановлених у частині 2 статті 10, за запитом материнської компанії або будь-якого з регульованих суб'єктів, які отримали ліцензію у Співтоваристві, або з власної ініціативи.

Такий компетентний орган проводить консультації з іншими відповідними компетентними органами і в максимально можливому ступені дотримується будь-яких керівних принципів, розроблених за участі Спільного комітету відповідно до статей 16 та 56 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010 відповідно.

1а. Коли компетентний орган не погоджується з рішенням, прийнятим іншим відповідним компетентним органом згідно з частиною 1, застосовуються стаття 19 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010 відповідно.

▼**B**

2. За відсутності еквівалентного нагляду, зазначеного у частині 1, держави-члени за аналогією застосовують до регульованих суб'єктів положення стосовно додаткового нагляду за діяльністю регульованих суб'єктів, вказаних у частині 2 статті 5. Як альтернативу, компетентні органи можуть застосовувати один з методів, встановлених у частині 3.

▼**M4**

3. Компетентні органи можуть застосовувати інші методи, які забезпечують відповідний додатковий нагляд за діяльністю регульованих суб'єктів, які входять до фінансового конгломерату. Зазначені методи повинні бути узгоджені координатором, після проведення консультацій з іншими відповідними компетентними органами. Зокрема, компетентні органи можуть вимагати встановлення фінансової холдингової компанії змішаного типу, головний офіс якої знаходиться в Союзі, і застосовувати цю Директиву до регульованих суб'єктів, які входять до фінансового конгломерату, очолюваною такою холдинговою компанією. Компетентні органи забезпечують досягнення такими методами цілей додаткового нагляду згідно з цією Директивою і повідомляють про це іншим залученим компетентним органам та Комісії.

Стаття 19

Співробітництво з компетентними органами третіх країн

1. Положення частин 1 та 2 статті 39 Директиви 2006/48/ЄС, статті 10а Директиви 98/78/ЄС та статті 264 Директиви 2009/138/ЄС застосовуються *mutatis mutandis* до переговорів з укладення угод з однією або більше третіми країнами щодо засобів здійснення додаткового нагляду за регульованими суб'єктами, які входять до фінансового конгломерату.

▼**B**

ГЛАВА III

▼**M4**

ПІДЗАКОННІ АКТИ ТА ІМПЛЕМЕНТАЦІЙНІ ЗАХОДИ

Стаття 20

Повноваження, ввірені Комісії

1. Комісії надаються повноваження приймати підзаконні акти відповідно до статті 21с щодо технічних поправок, які необхідно внести до цієї Директиви в таких питаннях:

- (а) більш чітке формулювання термінів, встановлених у статті 2, з метою врахування зрушень на фінансових ринках при застосуванні цієї Директиви;
- (б) узгодження термінології та більш чітке формулювання термінів в цій Директиві відповідно до майбутніх нормативних актів Співтовариства з питань регульованих суб'єктів та пов'язаних питань;
- (с) більш чітке визначення методів обчислення, встановлених у Додатку I, з метою врахування зрушень на фінансових ринках та пруденційних технік.

Такі заходи не включають предмет повноважень делегованих та ввірених Комісії щодо питань, наведених у статті 21а.

▼**B**

Стаття 21

Комітет

1. Комісії допомагає Комітет з фінансових конгломератів, у подальшому названий «Комітет».

▼ M4

▼ M3

4. ЄНО, діючи через Спільний комітет, може надати загальні керівні принципи щодо імовірності досягнення процедурами додаткового нагляду компетентних органів третіх країн цілей додаткового нагляду, визначених в цій Директиві, у відношенні регульованих суб'єктів, які входять до фінансового конгломерату, головний офіс якого знаходиться у третій країні. Спільний комітет переглядатиме такі керівні принципи і враховуватиме будь-які зміни у здійсненні такими компетентними органами додаткового нагляду.

▼ M4

▼ M3

Стаття 21а

Технічні стандарти

1. З метою забезпечення послідовної гармонізації цієї Директиви, ЄНО, відповідно до статті 56 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010 відповідно, можуть розробити проект регуляторних технічних стандартів відносно:

- (a) частини 11 статті 2 для докладного визначення застосування статті 17 Директиви Ради 78/660/ЄЕС в контексті цієї Директиви;
- (b) частини 17 статті 2 з метою встановлення процедур або визначення критеріїв для визначення «відповідних компетентних органів»;
- (c) частини 5 статті 3 з метою визначення альтернативних параметрів для ідентифікації фінансового конгломерату;

▼ M4

- (d) частини 2 статті 6 для забезпечення єдиного формату (з інструкціями), визначення частоти, та, за доцільності, дат для звітування.

▼ M3

Комісії надано повноваження приймати нормативно-технічні стандарти, зазначені в першому абзаці відповідно до процедури, встановленої у статтях з 10 до 14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010 відповідно.

▼ M4

1а. З метою забезпечення узгодженого застосування статей 2, 7 та 8 та Додатку II, ЄНО, діючи через Спільний комітет, розробляє проекти нормативно-технічних стандартів для встановлення більш чіткого формулювання визначень, викладених у статті 2, і для координації положень, прийнятих відповідно до статей 7 та 8 та Додатку II.

Спільний комітет подає Комісії зазначені проекти нормативно-технічних стандартів до 1 січня 2015 року.

Комісії надано повноваження приймати нормативно-технічні стандарти, зазначені у першому абзаці,

відповідно до статей з 10 до 14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010 відповідно.

▼ **M3**

2. Для забезпечення узгоджених умов застосування цієї Директиви, ЄНО, відповідно до статей 56 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2005 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010 відповідно, може розробити виконавчих технічних стандартів щодо:

▼ **M5**

▼ **M3**

- (b) частини 2 статті 7 з метою забезпечення узгоджених умов застосування процедур включення статей в сфері застосування визначення «концентрації ризику» до контролю в порядку нагляду, зазначеному в другому пункті частини 2 статті 7;
- (c) частини 2 статті 8 з метою забезпечення узгоджених умов застосування процедур включення статей в сфері застосування визначення «операції всередині групи» до контролю в порядку нагляду, зазначеному в другому пункті частини 2 статті 8.

Комісії надаються повноваження приймати виконавчі технічні стандарти, зазначені у першому абзаці відповідно до статті 15 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010 відповідно.

▼ **M5**

3. Для забезпечення узгоджених умов застосування методів розрахунку, які перераховані в Додатку I, частині II, цієї Директиви, в поєднанні з частиною 1 статті 49 Регламенту (ЄС) № 575/2013 та частиною 1 статті 228 Директиви 2009/138/ЄС, але без шкоди для положень частини 4 статті 6 цієї Директиви ЄНО повинні, через Спільний комітет, розробити проекти нормативно-технічних стандартів стосовно частини 2 статті 6 цієї Директиви.

ЄНО подає зазначені проекти нормативно-технічних стандартів Комісії за п'ять місяців до дати подачі заяви, зазначеної в частині 1 статті 309 Директиви 2009/138/ЄС.

Комісії надаються повноваження приймати нормативно-технічні стандарти, зазначені у першому абзаці відповідно до статей з 10 по 14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010 відповідно.

Стаття 21b

Спільні керівні принципи

ЄНО, діючи через Спільний комітет, видає спільні керівні принципи, зазначені у частині 8 статті 3, частині 5 статті 7, частині 5 статті 8, частині 6 статті 9, третьому абзаці частини 1 статті 11, статті 12b та частині 4 статті 21 відповідно до процедури, встановленої у статті 56 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010 відповідно.

Стаття 21c

Використання наданих повноважень

1. Комісія виконує надані їй повноваження стосовно прийняття підзаконних актів відповідно до умов, встановлених в цій статті.
2. Надання Комісії повноважень, зазначене у статті 20, здійснюється на період у чотири роки, починаючи

з 9 грудня 2011 року. Комісія складає звіт про надані повноваження принаймні за шість місяців до завершення такого чотирирічного періоду. Термін наданих повноважень автоматично продовжується на однакові за тривалістю періоди, якщо Європейський Парламент або Рада не висловлять заперечення проти такого продовження не пізніше ніж за три місяці до завершення такого періоду.

▼M4

3. Наданні повноваження, які зазначені у статті 20, в будь-який час можуть бути відкликані Європейським Парламентом або Радою. Рішення про відкликання припиняє повноваження, вказані у такому рішенні. Воно набуває чинності у день, наступний за днем його публікації в *Офіційному віснику Європейського Союзу* або у більш пізню дату, вказану у такому рішенні. Воно не впливає на чинність будь-яких підзаконних актів, які вже набули чинності.

4. Як тільки Комісія приймає підзаконний акт, вона одночасно повідомляє про це Європейський Парламент та Раду.

5. Підзаконний акт, прийнятий відповідно до статті 20, набуває чинності, якщо впродовж трьох місяців з дати повідомлення про такий акт Європейського Парламенту та Ради, вони не висловили своїх заперечень щодо нього, або якщо до завершення такого періоду як Європейський Парламент, так і Рада не повідомили Комісію про те, що вони не матимуть заперечень. Такий період продовжується на три місяці за ініціативою Європейського Парламенту або Комісії.

▼B

ГЛАВА IV

ЗМІНИ ДО ЧИННИХ ДИРЕКТИВ

Стаття 22

Зміни до Директиви 73/239/ЄЕС

До Директиви 73/239/ЄЕС вносяться такі зміни:

1. додається стаття наступного змісту:

«Стаття 12а

1. Проводяться консультації з компетентними органами інших залучених держав-членів до надання ліцензії страховій компанії, яка:

- (а) є дочірньою компанією страхової компанії, яка отримала ліцензію у іншій державі-члені; або
- (б) є дочірньою компанією материнської компанії страхової компанії, яка отримала ліцензію у іншій державі-члені; або
- (с) перебуває під контролем тієї ж особи, фізичної або юридичної, що здійснює контроль над страховою компанією, яка отримала ліцензію у іншій державі-члені

2. Проводяться консультації з компетентними органами залученої держави-члена, відповідальними за здійснення нагляду за діяльністю кредитних установ або інвестиційних фірм до надання ліцензії страховій компанії, яка:

- (а) є дочірньою компанією кредитної установи або інвестиційної фірми, що отримали ліцензію на території Співтовариства; або
- (б) дочірньою компанією материнської компанії кредитної установи або інвестиційної фірми, що отримали ліцензію на території Співтовариства; або
- (с) перебуває під контролем тієї ж особи, фізичної або юридичної, яка здійснює контроль над кредитною установою або інвестиційною фірмою, які отримали ліцензію на території Співтовариства.

▼В

3. Відповідні компетентні органи, зазначені у частинах 1 та 2, зокрема, проводять консультації один з одним при здійсненні аналізу відповідності акціонерів, репутації і досвіду директорів, залучених до управління іншим суб'єктом в межах тієї ж групи. Вони надають один одному будь-яку інформацію щодо відповідності акціонерів, репутації і досвіду директорів, яка має значення для інших компетентних органів для надання ліцензії, а також для цілей поточного аналізу дотримання умов діяльності.»

2. частина 2 статті 16 доповнюється наступними пунктами:

«Наявна маржа платоспроможності також зменшується за рахунок таких статей:

(а) частей, які страхова компанія утримує в:

- страхових компаніях у значенні статті 6 цієї Директиви, статті 6 Першої Директиви 79/267/ЄЕС від 5 березня 1979 року про узгодження законів, підзаконних актів та адміністративних положень стосовно започаткування та ведення діяльності з прямого страхування життя (*), або пункту (b) статті 1 Директиви Європейського Парламенту та Ради 98/78/ЄС (**),
- перестрахових компаніях у значенні пункту (c) статті 1 Директиви 98/78/ЄС,
- страхових холдингових компаніях у значенні пункту (i) статті 1 Директиви 98/78/ЄС,
- кредитних установ та фінансових установ у значенні частин 1 та 5 статті 1 Директиви Європейського Парламенту та Ради 2000/12/ЄС (***),
- інвестиційних фірмах та фінансових установ у значенні частини 2 статті 1 Директиви 93/22/ЄЕС (****) та частин 4 та 7 статті 2 Директиви 93/6/ЄЕС (*****);

(b) кожної з таких статей, які утримує страхова компанія у відношенні суб'єктів, визначених у пункті (a), у яких вона утримує участь:

- інструменти, зазначені в пункті 3,
- інструменти, вказані у частині 3 статті 18 Директиви 79/267/ЄЕС,
- субординовані вимоги та інструменти, зазначені у статті 35 та частині 3 статті 36 Директиви 2000/12/ЄС.

У випадку тимчасового утримання часток іншої кредитної установи, інвестиційної фірми, фінансової установи, страхової або перестрахової компанії або страхової холдингової компанії для цілей здійснення операцій фінансової допомоги, призначеної для реорганізації та порятунку того суб'єкту, компетентний орган може відмовитись від застосування положень щодо віднімання, зазначених у пунктах (a) та (b) четвертого абзацу.

▼В

Як альтернатива відніманню статей, вказаних у пунктах (a) та (b) четвертого абзацу, які страхова компанія утримує у кредитних установах, інвестиційних фірмах та фінансових установах, держави-члени можуть дозволити своїм страховим компаніям застосовувати *mutatis mutandis* методи 1, 2 або 3 Додатку I до Директиви Європейського Парламенту та Ради 2002/87/ЄС від 16 грудня 2002 року про здійснення додаткового нагляду за кредитними установами, страховими компаніями та інвестиційними фірмами, що входять до фінансового конгломерату (*****). Метод 1 (консолідація обліку) застосовується тільки якщо компетентний орган впевнений у рівні інтегрованого управління та внутрішнього контролю стосовно суб'єктів, яких буде включено до сфери консолідації. Обраний метод послідовно застосовується протягом всього часу.

Держави-члени можуть передбачити, що для обчислення маржі платоспроможності, як передбачено цією Директивою, страхові компанії, які є об'єктом додаткового нагляду відповідно до Директиви 98/78/ЄС або додатковому нагляду відповідно до Директиви 2002/87/ЄС, не повинні віднімати статті, вказані у пунктах (а) та (б) четвертого абзацу, які вони утримують у кредитних установах, інвестиційних фірмах, фінансових установах, страхових або перестрахових компаніях або страхових холдингових компаніях, включених до сфери додаткового нагляду.

Для цілей віднімання участі, передбаченої цим абзацем, термін «участь» означає участь в значенні пункту (f) статті 1 Директиви 98/78/ЄС.

(*) ОВ L 63 від 13.3.1979 року, С. 1. Директива з останніми змінами, внесеними Директивою Європейського Парламенту та Ради 2002/12/ЄС (ОВ L 77 від 20.3.2002 року, С. 11).

(**) ОВ L 330 від 5.12.1998 року, С. 1.

(***) ОВ L 126 від 26.5.2000 року, С. 1. Директива зі змінами, внесеними Директивою 2000/28/ЄС (ОВ L 275 від 27.10.2000 року, С. 37).

(****) ОВ L 141 від 11.6.1993 року, С. 27. Директива з останніми змінами, внесеними Директивою Європейського Парламенту та Ради 2000/64/ЄС (ОВ L 290 від 17.11.2000 року, С. 27).

(*****) ОВ L 141 від 11.6.1993 року, С. 1. Директива з останніми змінами, внесеними Директивою Європейського Парламенту та Ради 98/33/ЄС (ОВ L 204 від 21.7.1998 року, С. 29).

(*****) ОВ L 35 від 11.2.2003 року.»

Стаття 23

Зміни до Директиви 79/267/ЄС

До Директиви 79/267/ЄС вносяться наступні зміни:

1. додається стаття такого змісту:

«Стаття 12а

1. Проводяться консультації з компетентними органами інших залучених держав-членів до надання ліцензії компанії зі страхування життя, яка:

- (а) є дочірньою компанією страхової компанії, яка отримала ліцензію у іншій державі-члені; або
- (б) є дочірньою компанією материнської компанії страхової компанії, яка отримала ліцензію у іншій державі-члені; або
- (с) перебуває під контролем тієї ж особи, фізичної або юридичної, яка здійснює контроль над страховою компанією, яка отримала ліцензію у іншій державі-члені.

▼В

2. Проводяться консультації з компетентним органом залученої держави-члена, відповідальним за здійснення нагляду за діяльністю кредитних установ або інвестиційних фірм до надання ліцензії компанії зі страхування життя, яка:

- (а) є дочірньою компанією кредитної установи або інвестиційної фірми, які отримали ліцензію на території Співтовариства; або
- (б) є дочірньою компанією материнської компанії кредитної установи або інвестиційної фірми, які отримали ліцензію на території Співтовариства; або

- (с) перебуває під контролем тієї ж особи, фізичної або юридичної, яка здійснює контроль над кредитною установою або інвестиційною фірмою, які отримали ліцензію на території Співтовариства.

3. Відповідні компетентні органи, зазначені у частинах 1 та 2, зокрема, проводять консультації один з одним при здійсненні аналізу відповідності акціонерів, репутації і досвіду директорів, залучених до управління іншим суб'єктом в межах тієї ж групи. Вони передають один одному будь-яку інформацію щодо відповідності акціонерів, репутації і досвіду директорів, яка має значення для інших компетентних органів для надання ліцензії, а також для цілей поточного аналізу дотримання умов діяльності.»

2. частина 2 статті 18 доповнюється пунктами такого змісту:

«Наявна маржа платоспроможності також зменшується за рахунок таких статей:

(а) участі, які компанія зі страхування життя утримує у

- страхових компаніях у значенні статті 6 цієї Директиви, статті 6 Директиви 73/239/ЄЕС (*) або пункту (b) статті 1 Директиви Європейського Парламенту та Ради 98/78/ЄС (**),
- компаніях, що здійснюють перестраховання, у значенні пункту (с) статті 1 Директиви 98/78/ЄС,
- страхових холдингових компаніях у значенні пункту (i) статті 1 Директиви 98/78/ЄС,
- кредитних установ та фінансових установ у значенні частин 1 та 5 статті 1 Директиви Європейського Парламенту та Ради 2000/12/ЄС (***),
- інвестиційних фірмах та фінансових установ у значенні частини 2 статті 1 Директиви 93/22/ЄЕС (****) та частин 4 та 7 статті 2 Директиви 93/6/ЄЕС (*****);

▼В

(b) кожної з таких статей, які компанія зі страхування життя утримує у відношенні суб'єктів, зазначених в пункті (а), в яких вона утримує участь:

- інструменти, вказані у частині 3,
- інструменти, вказані у частині 3 статті 16 Директиви 73/239/ЄЕС,
- субординовані вимоги та інструменти, вказані у статті 35 та частині 3 статті 36 Директиви 2000/12/ЄС.

У випадку тимчасового утримання частками іншої кредитної установи, інвестиційної фірми, фінансової установи, страхової або перестрахової компанії або страхової холдингової компанії для цілей здійснення операцій фінансової допомоги, призначеної для реорганізації та порятунку того суб'єкту, компетентний орган може відмовитись від застосування положень щодо віднімання, зазначених в пунктах (а) та (b) третього абзацу.

Як альтернатива відніманню статей, вказаних в пунктах (а) та (b) третього абзацу, які страхова компанія утримує у кредитних установах, інвестиційних фірмах та фінансових установах, держави-члени можуть дозволити своїм страховим компаніям застосовувати *mutatis mutandis* методи 1, 2 або 3 Додатку I до Директиви Європейського Парламенту та Ради 2002/87/ЄС від 16 грудня 2002 року про здійснення додаткового нагляду за кредитними установами, страховими компаніями та інвестиційними фірмами, що входять до фінансового конгломерату (*****). Метод 1 (консолідація обліку) застосовується тільки якщо компетентний орган впевнений у рівні інтегрованого управління та внутрішнього контролю стосовно суб'єктів, яких буде включено до сфери консолідації. Обраний метод послідовно застосовується протягом всього часу.

Держави-члени можуть передбачити, що для обчислення маржі платоспроможності, як передбачено цією Директивою, страхові компанії, що підлягають додатковому нагляду відповідно до Директиви 98/78/ЄС або додатковому нагляду відповідно до Директиви 2002/87/ЄС, не повинні віднімати статті, вказані в пунктах (а) та (b) третього абзацу, які вони утримують у кредитних установах, інвестиційних фірмах, фінансових установах, страхових або перестрахових компаніях або страхових холдингових компаніях, включених до сфери додаткового нагляду.

Для цілей віднімання участі, передбаченої цією частиною, термін «участь» означає участь в значенні пункту (f) статті 1 Директиви 98/78/ЄС.

(*) ОВ L 228 від 16.8.1973 року, С. 3. Директива з останніми змінами, внесеними Директивою Європейського Парламенту та Ради 2002/13/ЄС (ОВ L 77 від 20.3.2002 року, С. 17).

(**) ОВ L 330 від 5.12.1998 року, С. 1.

(***) ОВ L 126 від 26.5.2000 року, С. 1. Директива з останніми змінами, внесеними Директивою 2000/28/ЄС (ОВ L 275 від 27.10.2000 року, С. 37).

(****) ОВ L 141 від 11.6.1993 року, С. 27. Директива з останніми змінами, внесеними Директивою Європейського Парламенту та Ради 2000/64/ЄС (ОВ L 290 від 17.11.2000 року, С. 27).

(*****) ОВ L 141 від 11.6.1993 року, С. 1. Директива з останніми змінами, внесеними Директивою Європейського Парламенту та Ради 98/33/ЄС (ОВ L 204 від 21.7.1998 року, С. 29);

(*****) ОВ L 35 від 11.2.2003 року.»

▼B

Стаття 24

Зміни до Директиви 92/49/ЄЕС

До Директиви 92/49/ЄЕС вносяться такі зміни:

1. стаття 15 доповнюється частиною наступного змісту:

«1а. Якщо набувач участі, вказаної у частині 1, є страховою компанією, кредитною установою або інвестиційною фірмою, що отримали ліцензію у іншій державі-члені, або материнською компанією такого суб'єкта, або фізичною або юридичною особою, що здійснює контроль над таким суб'єктом, і якщо в результаті такого придбання суб'єкт господарювання, в якому набувач має намір набути участь, стане дочірньою компанією або набувач отримає право контролю над ним, до здійснення оцінки придбання проводяться консультації, вказані у статті 12а Директиви 73/239/ЄЕС.»

2. Частина 5с статті 16 викладається в такій редакції:

«5с. Ця стаття не перешкоджає компетентним органам передавати

- центральним банкам та іншим органам, що виконують подібні функції як органи валютного регулювання,
- у доцільних випадках, - іншим державним органам, відповідальним за здійснення нагляду за платіжними системами,

інформацію, призначену для виконання ними своїх обов'язків, а також не перешкоджає таким органам та установам передавати компетентним органам таку інформацію, яка може їм знадобитись для цілей частини 4. На інформацію, отриману таким чином, поширюються умови збереження професійної таємниці, встановленим цією статтею.»

Стаття 25

Зміни до Директиви 92/96/ЄЕС

До Директиви 92/96/ЄЕС вносяться наступні зміни:

1. стаття 14 доповнюється частиною наступного змісту:

«1а. Якщо набувач участі, вказаної у частині 1, є страховою компанією, кредитною установою або інвестиційною фірмою, що отримали ліцензію у іншій державі-члені, або материнською компанією такого суб'єкта, або фізичною або юридичною особою, що здійснює контроль над таким суб'єктом, і якщо в результаті такого придбання суб'єкт господарювання, в якому набувач має намір набути участь, стане дочірньою компанією або набувач отримає право контролю над ним, до здійснення оцінки придбання проводяться консультації, вказані у статті 12а Директиви 79/267/ЄЕС.»

▼В

2. Частина 5с статті 15 викладається в наступній редакції:

«5с. Ця стаття не перешкоджає компетентним органам передавати

- центральним банкам та іншим органам, що виконують подібні функції в якості органів валютного регулювання,
- у доцільних випадках, - іншим державним органам, відповідальним за здійснення нагляду за платіжними системами,

інформацію, призначену для виконання ними своїх обов'язків, а також не перешкоджає таким органам або установам передавати компетентним органам таку інформацію, яка може їм знадобитись для цілей частини 4. На інформацію, отриману таким чином, поширюються умови збереження професійної таємниці, що встановлені цією статтею.»

Стаття 26

Зміни до Директиви 93/6/ЄЕС

У частині 3 статті 7 Директиви 93/6/ЄЕС перший та другий підпункти викладаються в наступній редакції:

- «– «фінансова холдингова компанія» означає фінансову установу, дочірні компанії якої є виключно або в основному інвестиційними фірмами або іншими фінансовими установами, принаймні одна з яких є інвестиційною фірмою, і яка не є фінансовою холдинговою компанією змішаного типу у значенні Директиви Європейського Парламенту та Ради 2002/87/ЄС від 16 грудня 2002 року про здійснення додаткового нагляду за кредитними установами, страховими компаніями та інвестиційними фірмами, що входять до фінансового конгломерату (*),
- «холдингова компанія зі змішаною діяльністю» означає материнську компанію, іншу, ніж фінансова холдингова компанія або інвестиційна фірма або фінансова холдингова компанія змішаного типу у значенні Директиви 2002/87/ЄС, принаймні одна з дочірніх компаній якої є інвестиційною фірмою.

(*) ОВ L 35 від 11.2.2003 року.»

Стаття 27

Зміни до Директиви 93/22/ЄЕС

До Директиви 93/22/ЄЕС вносяться наступні зміни:

1. До статті 6 додаються частини такого змісту:

«Необхідно провести консультації з компетентними органами залученої держави-члена, відповідальними за здійснення нагляду за діяльністю кредитних установ або страхових компаній до надання ліцензії інвестиційній фірмі, яка:

- (а) є дочірньою компанією кредитної установи або страхової компанії, які отримали ліцензію на території Співтовариства; або
- (б) є дочірньою компанією материнської компанії кредитної установи або страхової компанії, які отримали ліцензію на території Співтовариства; або
- (с) перебуває під контролем тієї ж особи, фізичної або юридичної, що здійснює контроль над кредитною установою чи страховою компанією, які отримали ліцензію на території Співтовариства.

Відповідні компетентні органи, які вказані в частинах 1 та 2, повинні проводити консультації один з одним зокрема, при здійсненні оцінки належності акціонерів та репутації і досвіду директорів, залучених до управління іншим суб'єктом в межах цієї ж групи. Вони передають один одному будь-яку інформацію стосовно належності акціонерів та репутації і досвіду директорів, яка має значення для іншого компетентного органу для цілей надання ліцензії, а також поточного аналізу дотримання умов діяльності.»

2. Частина друга статті 9 викладається в наступній редакції:

«2. Якщо набувач участі, вказаної у частині першій, є інвестиційною фірмою, кредитною установою або страховою компанією, які отримали ліцензію у іншій державі-члені, або материнською компанією інвестиційної фірми, кредитної установи або страхової компанії, які отримали ліцензію у іншій державі-члені, або фізичною або юридичною особою, яка здійснює контроль над інвестиційною фірмою, кредитною установою або страховою компанією, які отримали ліцензію у іншій державі-члені, і якщо в результаті такого придбання суб'єкт господарювання, в якому набувач має намір набути участь, стане його дочірньою компанією або набувач отримає право контролю над ним, до здійснення оцінки придбання необхідно провести консультації, зазначені у статті 6.»

Стаття 28

Зміни до Директиви 98/78/ЄС

До Директиви 98/78/ЄС вносяться наступні зміни:

1. Пункти (g), (h), (i) та (j) статті 1 викладаються в наступній редакції:

«(g) «підприємство, що бере участь» означає суб'єкт господарювання, який є материнською компанією або іншим суб'єктом господарювання, який утримує участь, або суб'єкт господарювання, пов'язаний з іншим суб'єктом господарювання відносинами в значенні частини 1 статті 12 Директиви 83/349/ЄЕС;

(h) «пов'язане підприємство» означає дочірню компанію або інший суб'єкт господарювання, у відношенні якого утримується участь, або суб'єкт господарювання, пов'язаний з іншим суб'єктом господарювання відносинами, визначеними частиною 1 статті 12 Директиви 83/349/ЄЕС;

- (i) «страхова холдингова компанія» означає материнську компанію, основна діяльність якої полягає у придбанні та утриманні частей у дочірніх компаніях, цьому такі дочірні компанії виключно або в основному є страховими компаніями, перестраховими компаніями або страховими компаніями із держав, які не є державами-членами ЄС, а принаймні одна з таких дочірніх компаній є страховою компанією, і яка не є фінансовою холдинговою компанією змішаного типу у значенні Директиви Європейського Парламенту та Ради 2002/87/ЄС від 16 грудня 2002 року про здійснення додаткового нагляду за кредитними установами, страховими компаніями та інвестиційними фірмами, що входять до фінансового конгломерату (*);
- (j) «страхова холдингова компанія зі змішаною діяльністю» означає материнську компанію, іншу, ніж страхова компанія, страхову компанія держави, яка не є державою-членом ЄС, перестрахову компанію, страхову холдингову компанію або фінансову холдингову компанію змішаного типу у значенні Директиви 2002/87/ЄС, принаймні одна з дочірніх компаній якої є страховою компанією.

(*) ОВ L 35 від 11.2.2003 року.”

2. До частини 3 статті 6 додається речення такого змісту:

«Уповноважений орган, що звертається із запитом, може, за власним бажанням, взяти участь у проведенні перевірки, якщо він не проводить її власними силами.»

3. У частині 2 статті 8 перший абзац викладається в наступній редакції:

«Держави-члени повинні вимагати від страхових компаній встановлення відповідних процедур управління ризиками та механізмів внутрішнього контролю, включаючи процедури належного звітування та бухгалтерського обліку, з метою визначення, оцінювання, моніторингу та контролю операцій, як передбачено у частині 1, відповідно. Держави-члени повинні також вимагати подання страховими компаніями компетентним органам принаймні річних звітів про проведення значних операцій. Ці процедури та механізми є об'єктом перегляду компетентними органами.»

4. Додаються статті наступного змісту:

«Стаття 10а

Співробітництво з компетентними органами третіх країн

1. Комісія може подати до Ради пропозиції, за запитом держави-члена або з власної ініціативи, про проведення переговорів для укладення угод з однією або більше третіми країнами щодо засобів здійснення додаткового нагляду над:

- (a) страховими компаніями, які включають, як підприємства, що беруть участь, суб'єкти господарювання у значенні статті 2, головний офіс яких знаходиться на території третьої країни; та

▼В

- (b) страховими компаніями країн, які не є державами-членами ЄС, які включають, як підприємства, що беруть участь, суб'єкти господарювання у значенні статті 2, головний офіс яких знаходиться на території Співтовариства.

2. Угоди, згадані у частині 1, покликані, зокрема, забезпечити:

- (a) можливість компетентних органів держав-членів отримати інформацію, необхідну для здійснення додаткового нагляду за страховими компаніями, головний офіс яких знаходиться на території

Співтовариства, і яка має дочірні компанії або утримує участь в суб'єктах господарювання, розташованих поза межами Співтовариства; та

(b) можливість компетентних органів третіх країн отримати інформацію, необхідну для здійснення додаткового нагляду за страховими компаніями, головний офіс яких розташований на їх території і які мають дочірні компанії або утримують участь у суб'єктах господарювання однієї або більше держав-членів.

3. Комісія та Комітет з питань страхування повинні вивчати результати переговорів, зазначених у частині 1, та ситуацію, що склалась.

Стаття 10b

Орган управління страховими холдинговими компаніями

Держави-члени повинні вимагати від осіб, які фактично здійснюють управління діяльністю страхової холдингової компанії, наявність доброї репутації та достатнього досвіду для виконання покладених на них обов'язків.»

5. До Додатку I.1.B. додається частина наступного змісту:

«За відсутності зв'язків у капіталі між деякими суб'єктами господарювання у страховій групі, компетентні органи повинні визначити, яка пропорційна частка буде взята до уваги.»

6. До Додатку I.2. додається пункт наступного змісту:

«2.4a. Пов'язані кредитні установи, інвестиційні фірми та фінансові установи

При обчисленні скоригованого розміру платоспроможності страхової компанії, яка є підприємством, що бере участь у кредитній установі, інвестиційній фірмі або фінансовій установі, правила, встановлені у частині 1 статті 16 Директиви 73/239/ЄЕС та статті 18 Директиви 79/267/ЄЕС щодо віднімання такої участі застосовуються *mutatis mutandis*, як і положення щодо можливості держав-членів за певних обставин допускати використання альтернативних методів та дозволяти не віднімати такі частки участі.»

▼В

Стаття 29

Зміни до Директиви 2000/12/ЄС

До Директиви 2000/12/ЄС вносяться наступні зміни:

1. До статті 1 вносяться наступні зміни:

(a) Пункт (9) викладається в такій редакції:

«9. «участь для цілей здійснення нагляду на консолідованій основі та для цілей пунктів 15 та 16 частини 2 статті 34» означає участь у значенні першого речення статті 17 Директиви 78/660/ЄЕС або володіння, пряме або опосередковане, 20% або більше прав голосу або капіталу суб'єкта господарювання;»

(b) Пункти (21) та (22) викладаються в такій редакції:

«21. «фінансова холдингова компанія» означає фінансову установу, дочірні компанії якої є виключно або в основному кредитними установами або фінансовими установами, принаймні одна з яких є кредитною установою, і яка не є фінансовою холдинговою компанією змішаного типу у значенні Директиви Європейського Парламенту та Ради 2002/87/ЄС від 16 грудня 2002 року про здійснення додаткового нагляду за кредитними

установами, страховими компаніями та інвестиційними фірмами, що входять до фінансового конгломерату (*);

22. «холдингова компанія зі змішаною діяльністю» означає материнську компанію, іншу, ніж фінансова холдингова компанія або кредитна установа або фінансова холдингова компанія змішаного типу у значенні Директиви 2002/87/ЄС, принаймні одна з дочірніх компаній якої є кредитною установою;

(*) OB L 35 від 11.2.2003 року”.

2. До статті 12 додаються такі абзаци:

«Повинні проводитись консультації з компетентним органом залученої держави-члена, відповідальним за здійснення нагляду за діяльністю страхових компаній або інвестиційних фірм, до надання ліцензії кредитній установі, яка:

- (а) є дочірньою компанією страхової компанії або інвестиційної фірми, які отримали ліцензію на території Співтовариства; або
- (б) є дочірньою компанією материнської компанії страхової компанії або інвестиційної фірми, які отримали ліцензію на території Співтовариства; або
- (с) контроль над якою здійснює та ж особа, фізична або юридична, що здійснює контроль і над страховою компанією або інвестиційною фірмою, які отримали ліцензію на території Співтовариства.

Відповідні компетентні органи, вказані у першому та другому абзацах, повинні проводити один з одним консультації, зокрема, при здійсненні оцінки належності акціонерів та репутації і досвіду директорів, залучених до управління іншим суб'єктом в межах цієї ж групи. Вони повинні надавати один одному будь-яку інформацію стосовно належності акціонерів та репутації і досвіду директорів, яка має значення для іншого компетентного органу для цілей надання ліцензії, а також поточного аналізу дотримання умов діяльності.»

▼B

3. Частина 2 статті 16 викладається в такій редакції:

«2. Якщо набувач участі, вказаної у частині 1, є кредитною установою, страховою компанією або інвестиційною фірмою, які отримали ліцензію у іншій державі-члені, або материнською компанією кредитної установи, страхової компанії або інвестиційної фірми, які отримали ліцензію у іншій державі-члені, або фізичною або юридичною особою, що здійснює контроль над кредитною установою, страховою компанією або інвестиційною фірмою, які отримали ліцензію у іншій державі-члені, і якщо в результаті такого придбання установа, в якій набувач має намір набути участь, стане його дочірньою компанією або набувач отримає право контролю над нею, до здійснення оцінки придбання проводяться консультації, вказані у статті 12.»

4. До частини 2 статті 34 вносяться наступні зміни:

- (а) У першому абзаці пункти 12 та 13 викладаються в такій редакції:

«12. участь у інших кредитних та фінансових установах, що становить більше 10% їх капіталу;

13. субординовані вимоги та інструменти, зазначені у статті 35 та частині 3 статті 36, які кредитна установа утримує у відношенні кредитних та фінансових установ, у яких вона утримує участь в розмірі більше 10% капіталу у кожному випадку;

14. участь у інших кредитних та фінансових установах в розмірі до 10% їх капіталу, субординовані вимоги та інструменти, зазначені у статті 35 та частині 3 статті 36, які кредитна установа утримує у відношенні кредитних та фінансових установ, інших, ніж вказані у пунктах 12 та 13 цього абзацу, у відношенні таких часток участі, субординованих вимог та інструментів загальною сумою більше 10% власних фондів такої кредитної установи, обчислених до відрахування статей, вказаних у пунктах 12 – 16 цього абзацу;
15. частки участі у значенні частини 9 статті 1, які кредитна установа утримує у:
 - страхових компаніях у значенні статті 6 Директиви 73/239/ЄЕС, статті 6 Директиви 79/267/ЄЕС або пункту (b) статті 1 Директиви Європейського Парламенту та Ради 98/78/ЄС (*),
 - перестрахових компаніях у значенні пункту (c) статті 1 Директиви 98/78/ЄС,
 - страхових холдингових компаніях у значенні пункту (i) статті 1 Директиви 98/78/ЄС;

▼В

16. кожна із наступних статей, які кредитна установа утримує у відношенні суб'єктів, визначених у пункті (15), в яких вона утримує участь:
 - інструменти, зазначені у частині 3 статті 16 Директиви 73/239/ЄЕС,
 - інструменти, зазначені у частині 3 статті 18 Директиви 79/267/ЄЕС;

(*) ОВ L 330 від 5.12.1998 року, С.1.»

- (b) другий абзац викладається в такій редакції:

«У випадку тимчасового володіння частками іншої кредитної установи, фінансової установи, страхової або перестрахової компанії або страхової холдингової компанії для цілей здійснення операцій фінансової допомоги, призначеної для реорганізації та порятунку того суб'єкту, компетентний орган може відмовитись від застосування положень щодо віднімання, зазначених у пунктах з 12 до 16.

Як альтернативу до віднімання статей, вказаних у пунктах 15 та 16, держави-члени можуть дозволити своїм кредитним установам застосовувати *mutatis mutandis* методи 1, 2 або 3 Додатку I до Директиви 2002/87/ЄС. Метод 1 (консолідація обліку) застосовується тільки якщо компетентний орган впевнений у рівні інтегрованого управління та внутрішнього контролю стосовно суб'єктів, яких буде включено до сфери консолідації. Обраний метод повинен послідовно застосовуватись протягом всього часу.

Держави-члени можуть передбачити, що для обчислення власних фондів окремо, кредитні установи, які є об'єктом нагляду на консолідованій основі відповідно до Глави 3 або додаткового нагляду відповідно до Директиви 2002/87/ЄС, не повинні віднімати статті, зазначені у пунктах з 12 по 16, які вони утримують у кредитних установах, фінансових установах, страхових або перестрахових компаніях або страхових холдингових компаніях, включених до сфери консолідованого або додаткового нагляду.

Це положення застосовується до всіх пруденційних правил, гармонізованих актами Співтовариства.»

5. Частина 3 статті 51 викладається в наступній редакції:

«3. Держави-члени не повинні застосовувати граничні значення, встановлені частинами 1 та 2, до участей в страхових компаніях, як визначено у Директиві 73/239/ЄЕС та Директиві 79/267/ЄЕС, або перестрахових компаніях, як визначено у Директиві 98/78/ЄС.»

▼В

6. Останнє речення частини 2 статті 52 викладається в такій редакції:

«Без шкоди для статті 54а консолідація фінансового стану фінансової холдингової компанії у жодному випадку не означає, що компетентні органи повинні здійснювати нагляд у відношенні фінансової холдингової компанії окремо.»

7. До статті 54 вносяться такі зміни:

- (а) до частини 1 додається такий абзац:

«У випадку, коли суб'єкти господарювання пов'язані відносинами в значенні частині 1 статті 12 Директиви 83/349/ЄЕС, компетентні органи визначають спосіб здійснення консолідації.»

- (b) вилучається третій підпункт першого абзацу частини 4;

8. Додається стаття такого змісту:

«Стаття 54а

Орган управління фінансовими холдинговими компаніями

Держави-члени повинні вимагати від осіб, які фактично здійснюють управління діяльністю фінансової холдингової компанії, наявність доброї репутації та достатнього досвіду для виконання покладених на них обов'язків.»

9. Додається стаття такого змісту:

«Стаття 55а

Операції всередині групи, здійснювані з холдинговими компаніями зі змішаною діяльністю

Без шкоди положенням Підрозділу 3 Глави 2 Підрозділу V, цієї Директиви, держави-члени повинні забезпечити, що у випадку, коли материнська компанія однієї або більше кредитних установ є холдинговою компанією зі змішаною діяльністю, компетентні органи, відповідальні за здійснення нагляду за такими кредитними установами, повинні здійснювати загальний нагляд за операціями, здійснюваними між кредитною установою та холдинговою компанією зі змішаною діяльністю і її дочірніми компаніями.

Компетентні органи повинні вимагати від кредитних установ встановлення відповідних процедур управління ризиками та механізмів внутрішнього контролю, включаючи процедури належного звітування та бухгалтерського обліку, з метою визначення, оцінки, моніторингу та контролю операцій, які проводяться з їх материнською холдинговою компанією зі змішаною діяльністю та її дочірніми компаніями, відповідно. Компетентні органи повинні також вимагати подання кредитними установами звітів про проведення будь-яких значних операцій з суб'єктами, іншими, ніж вказані у статті 48. Такі процедури та значні операції повинні бути об'єктом перегляду зі сторони компетентних органів.

У випадку, коли такі операції всередині групи становлять загрозу для фінансового стану кредитної установи, компетентні органи, відповідні за здійснення нагляду за цією установою, повинні вживати відповідних заходів.»

▼В

10. До частини 7 статті 56 додається речення такого змісту:

«Уповноважений орган, який звертається із запитом, може, за власним бажанням, взяти участь у проведенні перевірки, якщо не проводить її власними силами.»

11. Додається стаття такого змісту:

«Стаття 56а

Материнські компанії третіх країн

У випадку, коли кредитна установа, материнська компанія якої є кредитною установою або фінансовою холдинговою компанією, головний офіс якої знаходиться за межами Співтовариства, не є об'єктом консолідованого нагляду на основі статті 52, компетентні органи повинні перевірити, чи є кредитна установа об'єктом консолідованого нагляду зі сторони компетентного органу третьої країни, який є еквівалентним нагляду, що здійснюється згідно з принципами, встановленими у статті 52. Перевірка повинна бути здійснена компетентним органом, який був би відповідальним за здійснення консолідованого нагляду, якби застосовувались положення четвертого абзацу, за запитом материнської компанії або будь-якого з регульованих суб'єктів, які отримали ліцензію у Співтоваристві, або з власної ініціативи. Цей компетентний орган повинен проводити консультації з іншими відповідними компетентними органами.

Дорадчий Комітет з питань банківської справи може надавати загальні настанови щодо імовірності досягнення заходами консолідованого нагляду компетентних органів третіх країн цілей консолідованого нагляду, як визначено у цій Главі, у відношенні кредитних установ, головні офіси материнських компаній яких знаходяться за межами Співтовариства. Комітет повинен здійснювати систематичний перегляд таких настанов та враховувати будь-які зміни, що відбуваються у заходах консолідованого нагляду, що застосовуються такими компетентними органами.

Компетентний орган, який здійснює передбачену другим абзацем перевірку, повинен враховувати будь-які такі настанови. Для цього компетентний орган повинен проводити консультації з Комітетом перед прийняттям рішення.

За відсутності такого еквівалентного нагляду держави-члени повинні застосовувати за аналогією до кредитних установ положення статті 52.

Як альтернатива, держави-члени повинні дозволяти своїм компетентним органам застосовувати інші відповідні техніки здійснення нагляду, які забезпечують досягнення цілей здійснення нагляду за кредитними установами на консолідованій основі. Такі методи мають бути погоджені з компетентним органом, відповідальним за здійснення консолідованого нагляду, після проведення консультацій з іншими відповідними компетентними органами. Зокрема, компетентні органи можуть вимагати створення фінансової холдингової компанії з головних офісом на території Співтовариства та застосовувати положення щодо консолідованого нагляду до консолідованої позиції такої фінансової холдингової компанії. Методи мають бути спрямовані на досягнення цілей консолідованого нагляду, визначених у цій Главі, і про них повинні бути повідомлені інші компетентні органи та Комісія.»

▼**B**

ГЛАВА V

КОМПАНІЇ З УПРАВЛІННЯ АКТИВАМИ

Стаття 30

Компанії з управління активами

▼**M4**

На період до здійснення подальшого узгодження галузевих правил держави-члени повинні передбачити включення компаній з управління активами:

- (a) до сфери здійснення консолідованого нагляду за кредитними установами та інвестиційними фірмами та/або додаткового нагляду за страховими компаніями у страховій групі;
- (b) коли група є фінансовим конгломератом, – до сфери додаткового нагляду в межах значення цієї Директиви; та
- (c) до процесу ідентифікації відповідно до частини 2 статті 3.

▼В

Для цілей застосування першого абзацу держави-члени повинні забезпечити або надати своїм компетентним органам повноваження щодо прийняття рішень, відповідно до яких галузевих правил (банківського сектору, сектору страхування або сектору інвестиційних послуг) компанії з управління активами повинні бути включені до сфери консолідованого та/або додаткового нагляду, зазначеного у пункті (a) першого абзацу. Для цілей цього положення, відповідні галузеві правила стосовно форми та ступеню включення фінансових установ (якщо компанії з управління активами включені до сфери консолідованого нагляду за діяльністю кредитних установ та інвестиційних фірм) та перестрахових компаній (якщо компанії з управління активами включені до сфери додаткового нагляду за діяльністю страхових компаній) повинні застосовуватись *mutatis mutandis* до компаній з управління активами. Для цілей додаткового нагляду, зазначеного у пункті (b) першого абзацу, компанії з управління активами повинні розглядатись як частини одного з секторів, до якого вони включені в силу застосування пункту (a) першого абзацу.

Коли компанія з управління активами входить до складу фінансового конгломерату, будь-яке посилання на поняття «регульований суб'єкт» та будь-яке посилання на поняття «компетентні органи», таким чином, для цілей цієї Директиви розуміються як такі, що включають, відповідно, компанії з управління активами та компетентні органи, відповідальні за здійснення нагляду за діяльністю компаній з управління активами. Це застосовується *mutatis mutandis* у відношенні груп, зазначених у пункті (a) першого абзацу.

▼M4

Стаття 30a

Управляючі фондами альтернативних інвестицій

1. На період до здійснення подальшого узгодження галузевих правил держави-члени повинні передбачити включення управляючих фондами альтернативних інвестицій:

- (a) до сфери здійснення консолідованого нагляду за кредитними установами та інвестиційними фірмами та/або додаткового нагляду за страховими компаніями у страховій групі;

▼M4

- (b) коли група є фінансовим конгломератом, – до сфери додаткового нагляду в межах значення цієї Директиви; та

- (c) до процесу ідентифікації відповідно до частини 2 статті 3.

2. Для цілей застосування частини 1, держави-члени повинні встановити або надати своїм компетентним органам повноваження щодо прийняття рішень, відповідно до яких галузевих правил (банківського сектору, сектору страхування або сектору інвестиційних послуг) управляючі фондами альтернативних інвестицій включатимуться до сфери консолідованого або додаткового нагляду, зазначеного у пункті (a) частини 1. Для цілей цієї частини, відповідні галузеві правила стосовно форми та ступеню включення фінансових установ повинні застосовуватись *mutatis mutandis* до управляючих фондами альтернативних інвестицій. Для цілей додаткового нагляду, зазначеного у пункті (b) частини 1, управляючі фондами альтернативних інвестицій повинні розглядатись як частини одного з секторів, до якого вони включені в силу застосування пункту (a) частини 1.

Коли управляючий фондами альтернативних інвестицій входить до складу фінансового конгломерату, будь-яке посилання регульований суб'єкт та на компетентні та відповідні компетентні органи, таким чином, для цілей цієї Директиви повинні розумітись як такі, що включають, відповідно, управляючих фондами альтернативних інвестицій та та компетентні органи, відповідальні за здійснення нагляду за діяльністю управляючих фондами альтернативних інвестицій. Це застосовується *mutatis mutandis* у відношенні груп, зазначених у пункті (а) частини 1.

▼В

ГЛАВА VI

ПЕРЕХІДНІ ТА ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 31

Доповідь Комісії

1 До 11 серпня 2007 року Комісія повинна подати Комітету з питань фінансових конгломератів, згаданому у статті 21, доповідь про практики держав-членів та, за необхідності, про необхідність подальшої гармонізації у відношенні

- включення компаній з управління активами до сфери групового нагляду,
- вибору та застосування методів визначення достатності капіталу, визначених у Додатку I,
- визначення значних операцій всередині групи та значних концентрацій ризиків, а також нагляду за операціями всередині групи та концентрацією ризиків, передбачених у Додатку II, зокрема, щодо запровадження для цих цілей кількісних обмежень та кількісних вимог,
- інтервалів, через які фінансові конгломерати повинні провести обчислення вимог до достатності капіталу, як визначено у частині 2 статті 6, та подати координатору звіт про значні концентрації ризиків, як встановлено у частині 2 статті 7.

Перед внесенням пропозицій Комісія повинна проводити консультації з Комітетом.

▼В

2. Протягом року з моменту укладення міжнародної угоди про правила усунення багаторазового використання власних фондів у фінансовій групі, Комісія повинна провести аналіз того, як привести положення цієї Директиви у відповідність з такими міжнародними угодами, і, за необхідності, подає відповідний проект.

Стаття 32

Транспонування

До 11 серпня 2004 року у державах-членах повинні набути чинності закони, підзаконні акти та адміністративні положення, необхідні для забезпечення відповідності з положеннями цієї Директиви. Вони повинні негайно проінформувати про це Комісію.

Держави-члени повинні передбачити, що положення, зазначені у першому абзаці, повинні вперше застосовуватись до перевірки звітів за фінансовий рік, що починається 1 січня 2005 року, або протягом такого календарного року.

Такі заходи при їх прийнятті державами-членами повинні містити посилання на цю Директиву або супроводження таким посиланням при їх офіційному опублікуванні. Способи здійснення такого посилання повинні бути встановленими державою-членом.

Стаття 33

Набуття чинності

Ця Директива набуває чинності з дня її офіційного опублікування в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Стаття 34

Адресати

Цю Директиву адресовано державам-членам.

▼В

ДОДАТОК I

ДОСТАТНІСТЬ КАПІТАЛУ

Обчислення додаткових вимог до достатності капіталу регульованих суб'єктів, що входять до фінансового конгломерату, вказаних у частині 1 статті 6, повинно здійснюватися відповідно до технічних принципів та одного з методів, описаних у цьому Додатку.

Без шкоди положенням наступного абзацу, держави-члени повинні дозволяти своїм компетентним органам, коли останні виконують роль координаторів у відношенні конкретного фінансового конгломерату, приймати рішення, після проведення консультацій з іншими відповідними компетентними органами та власне конгломератом, про метод, який буде використовуватись цим фінансовим конгломератом.

Держави-члени можуть вимагати здійснення обчислення згідно з конкретним методом, вибраним серед описаних у цьому Додатку, якщо фінансовий конгломерат очолює регульований суб'єкт, який отримав ліцензію у цій державі-члені. У випадку, коли фінансовий конгломерат не очолює регульований суб'єкт у значенні статті 1, держави-члени повинні дозволити використання будь-якого з методів, описаних у цьому Додатку, за винятком ситуацій, коли відповідні компетентні органи знаходяться у тій же державі-члені; у цьому випадку ця держава-член може вимагати застосування одного з цих методів.

I. Технічні принципи

1. Ступінь та форма обчислення додаткових вимог достатності капіталу

Незалежно від того, який з методів використовується, у випадку, коли суб'єкт є дочірньою компанією і має недостачу у відношенні рівня платоспроможності, або у випадку нерегульованого суб'єкта фінансового сектору, – номінальну недостачу рівня платоспроможності, до уваги береться загальна недостача платоспроможності дочірньої компанії. Якщо у такому випадку на думку координатора відповідальність материнської компанії, яка володіє часткою у капіталі, суворо і однозначно обмежується цією часткою у капіталі, координатор може дозволити враховувати недостачу платоспроможності дочірньої компанії на пропорційній основі.

У випадку відсутності між суб'єктами, що входять до фінансового конгломерату, зв'язків щодо участі у капіталі, координатор, після проведення консультацій з іншими відповідними компетентними органами, визначає розмір пропорційної частки, яка буде враховуватись, беручи при цьому до уваги обсяг зобов'язань, які викликають такі відносини.

2. Інші технічні принципи

Незалежно від того, який з методів використовується для обчислення додаткових вимог до достатності капіталу регульованих суб'єктів, що входять до фінансового конгломерату, як встановлено Підрозділом II цього Додатку, координатор і, за необхідності, інші компетентні органи

повинні забезпечити застосування таких принципів:

- (i) усунення багаторазового використання елементів, що входять до складу обчислення власних фондів на рівні фінансового конгломерату (багаторазове використання власних фондів), а також будь-якого неналежного створення фондів всередині групи; з метою забезпечення уникнення випадків багаторазового використання власних фондів та створення фондів всередині групи, компетентні органи повинні застосовувати відповідні принципи, встановлені відповідними галузевими правилами за аналогією;

▼В

- (ii) на період до здійснення подальшої гармонізації галузевих правил вимоги до платоспроможності для кожного фінансового сектору, представленого у фінансовому конгломераті, повинні покриватись за рахунок статей власних фондів згідно з відповідними галузевими правилами; у випадку недостачі власних фондів на рівні фінансового конгломерату тільки статті власних фондів, які є правомочними відповідно до кожної з систем галузевих правил (міжгалузевий капітал), є правомочними для перевірки відповідності додатковим вимогам до платоспроможності;

коли галузевими правилами передбачено обмеження у відношенні правомочності певних інструментів власних фондів, які відповідали б вимогам до міжгалузевого капіталу, ці обмеження застосовуються при обчисленні власних фондів на рівні фінансового конгломерату *mutatis mutandis*;

при обчисленні власних фондів на рівні фінансового конгломерату компетентні органи також повинні враховувати ефективність переведення та доступність власних фондів різними юридичними особами в групі, зважаючи на цілі правил достатності капіталу;

у випадку нерегульованого суб'єкта фінансового сектору, номінальні вимоги до вимог платоспроможності обчислюються відповідно до підрозділу II цього Додатку; номінальні вимоги до платоспроможності означають такі вимоги у відношенні капіталу, яких суб'єкт мав би дотримуватись на основі відповідних галузевих правил, якби був регульованим суб'єктом певного фінансового сектору; у випадку компаній з управління активами, вимоги до платоспроможності означають вимоги до капіталу, визначені пунктом (а) частини 1 статті 5а Директиви 85/611/ЄЕС; номінальні вимоги до платоспроможності фінансової холдингової компанії змішаного типу обчислюються згідно з відповідними галузевими правилами найбільш важливого фінансового сектору фінансового конгломерату.

II. Методи технічного обчислення

Метод 1: метод «консолідації обліку»

Обчислення додаткових вимог до достатності основного капіталу регульованих суб'єктів, що входять до фінансового конгломерату, повинне здійснюватися на основі консолідованих звітів.

Додаткові вимоги до достатності основного капіталу повинні обчислюватись як різниця між:

- (i) власними фондами фінансового конгломерату, обчисленими на основі консолідованої позиції групи; правомочними статтями є ті, що визначені згідно з відповідними галузевими правилами;

та

- (ii) сумою вимог до платоспроможності для кожного фінансового сектору, представленого у групі; вимоги до платоспроможності для кожного фінансового сектору обчислюються згідно з відповідними галузевими правилами.

Зазначеними галузевими правилами є, зокрема, Глава 3 Розділу V Директиви 2000/12/ЄС - для

кредитних установ, 98/78/ЄС - для страхових компаній, та 93/6/ЄЕС - для кредитних установ та інвестиційних фірм.

▼ **B**

У випадку нерегульованих суб'єктів фінансового сектору, не включених до вищевказаних обчислень галузевих вимог до платоспроможності, обчислюються номінальні вимоги до платоспроможності.

Різниця не повинна бути від'ємною величиною.

Метод 2: метод «Віднімання та накопичення»

Обчислення додаткових вимог до достатності капіталу регульованих суб'єктів, що входять до фінансового конгломерату, повинно здійснюватись на основі бухгалтерських звітів кожного з суб'єктів групи.

Додаткові вимоги до достатності капіталу повинні обчислюватись як різниця між:

- (i) сумою власних фондів кожного регульованого та нерегульованого суб'єкта фінансового сектору, що входять до фінансового конгломерату; правомочними статтями є ті, що визначені згідно з відповідними галузевими правилами;

та

- (ii) сумою
 - вимог до платоспроможності кожного регульованого та нерегульованого суб'єкта фінансового сектору групи; вимоги до платоспроможності повинні бути обчислені згідно з відповідними галузевими правилами, та
 - облікової вартості участі у інших суб'єктах групи.

У випадку нерегульованих суб'єктів фінансового сектору, повинні бути обчислені номінальні вимоги до платоспроможності. Власні фонди та вимоги до платоспроможності повинні бути враховані у їх пропорційній частці, як передбачено частиною 4 статті 6 та відповідно до Підрозділу I цього Додатку.

Різниця не повинна бути від'ємною величиною.

▼ **M4**

Метод 4: «Комбінований» метод

Компетентні органи можуть дозволити поєднання методу 1 та методу 2.

▼ **B**

ДОДАТОК II

ТЕХНІЧНЕ ЗАСТОСУВАННЯ ПОЛОЖЕНЬ ПРО ОПЕРАЦІЇ ВСЕРЕДИНІ ГРУПИ ТА КОНЦЕНТРАЦІЮ РИЗИКІВ

Координатор, після проведення консультацій з іншими відповідними компетентними органами, повинен визначити типи операцій та ризиків, про які регульовані суб'єкти, які входять до складу фінансового конгломерату, повинні звітувати відповідно до частини 2 статті 7 та частини 2 статті 8 про звітування про операції всередині групи та концентрацію ризиків. При визначенні або наданні свого висновку щодо типів операцій та ризиків, координатор та відповідні компетентні органи повинні враховувати конкретну групу та структуру управління ризиками фінансового конгломерату. З метою визначення значних операцій всередині групи та значних концентрацій ризиків, які підлягають звітуванню відповідно до положень статей 7 та 8, координатор, після проведення консультацій з іншими відповідними компетентними органами та власне

конгломератом, повинен встановити відповідні граничні значення, основою для яких є вимоги до власних фондів та/або технічні положення.

При перегляді операцій всередині групи та концентрацій ризиків координатор, зокрема, повинен здійснити моніторинг можливого ризику суперечностей в рамках фінансового конгломерату, ризик конфлікту інтересів, ризик обходу галузевих правил, а також рівень або обсяг ризиків.

Держави-члени можуть надавати дозвіл своїм компетентним органам застосовувати на рівні фінансового конгломерату положення щодо операцій всередині групи та концентрації ризиків, встановлені галузевими правилами, зокрема, для уникнення ситуацій обходу галузевих правил.